

ความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์
ของนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป

ปริญญานิพนธ์

ของ

กนิษฐ์ งามมานะ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา

สิงหาคม ๒๕๑๔

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

ปรีชา ธรรม

ประธาน

ดร. วัฒนา วัฒนา

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ได้รับความช่วยเหลือและเป็นที่ปรึกษาอย่างดียิ่งจาก
อาจารย์ ดร.ปรีชา ธรรมมา และอาจารย์ ถาวร เกศเกียรติพงศ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ
อย่างสูง ณ ที่นี้

และขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.จรรยา สุวรรณทัต ที่กรุณาให้
ความคิดเห็นและช่วยเหลือดำเนินการในการศึกษาจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี สุกท้ายขอขอบพระคุณ
อาจารย์ใหญ่โรงเรียนที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนผู้ที่ให้ความช่วยเหลือ
กันต่าง ๆ

กนิย งามมานะ

สารบัญ

X บทที่		หน้า
๑	บทนำ	๑
	ภูมิหลัง	๑
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	๔ ✓
	ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า	๔
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๕
	เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๖
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๑๕
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	๒๐ ✓
๒	วิธีดำเนินการ	๒๒
	กลุ่มตัวอย่าง	๒๒ ✓
	เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	๒๒
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	๒๔
	การดำเนินการสอบและการเก็บรวบรวมข้อมูล	๓๒ ✓
	ลำดับขั้นของการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๒
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๒
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๖ ✓
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๖
	ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ	๓๗
	การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่ม	๔๐

บทที่	หน้า
๔	
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	๔๒
ความมุ่งหมาย	๔๒
กลุ่มตัวอย่าง	๔๒
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๔๒
ตัวแปรที่ศึกษา	๔๓
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๓
อภิปรายผล	๔๕
ข้อเสนอแนะ	๔๘
บรรณานุกรม	๔๘
ภาคผนวก	๕๔

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

๑	แสดงคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามวัดการยอมรับเลี้ยงดู เป็นช่วงคะแนนที่ใช้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง แยกตามประเภท การยอมรับเลี้ยงดู	๒๓
๒	แสดงกลุ่มตัวอย่างแยกตามโรงเรียน และแยกตามประเภท การยอมรับเลี้ยงดู	๒๔
๓	แสดงผลการหาความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้สึกกับนิคชอบ ความอยาก อยากเห็น และแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับ การยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	๓๓
๔	แสดงผลการหาความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้สึกกับนิคชอบ ความอยาก อยากเห็น และแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับ การยอมรับเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป	๓๔
๕	แสดงผลการหาความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้สึกกับนิคชอบ ความอยาก อยากเห็น และแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ของกลุ่มตัวอย่างรวม ของการยอมรับเลี้ยงดูทั้งสองแบบ	๓๕
๖	แสดงผลการ เปรียบเทียบความรู้สึกกับนิคชอบของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับ การยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป	๔๐
๗	แสดงผลการ เปรียบเทียบความอยากอยากเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับ การยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป	๔๐
๘	แสดงผลการ เปรียบเทียบแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับ การยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป	๔๑

บทที่ ๑

บทนำ

บทนำ

วัยเด็กคือวัยทองของชีวิต ทุกคนปรารถนาที่จะมีสภาพอยู่ในวัยนี้นานที่สุดและมากที่สุด สภาพของเด็กจะเป็นเช่นไรขึ้นอยู่กับกรอบเลี้ยงดูของครอบครัว ซึ่งถือเป็นอิทธิพลอันสูงยิ่ง ต่อบุคลิกภาพของเด็ก

★ ลักษณะพื้นฐานทางครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูมีความสำคัญมากต่อการสร้างบุคลิกภาพของเด็ก เด็กที่ได้รับการอบรมดีมาแต่เยาว์วัย เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ย่อมมีบุคลิกภาพที่ดี เช่นเดียวกัน ซึ่งตรงกับคำกล่าวที่ว่า "เด็กในวันนี้ จะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้า" การศึกษาของละมาต ศรทัตต์ (๒๕๑๐ : ๑) ได้กล่าวถึงผลการวิจัยเรื่องพัฒนาการทางบุคลิกภาพของบุคคล ในเรื่องอิทธิพลของสังคมที่มีต่อพัฒนาการของเด็ก และชี้ให้เห็นว่าทัศนคติและคุณธรรมที่บุคคลหนึ่งยึดถือตลอดจนบุคลิกภาพโดยส่วนรวมของบุคคลนั้น ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดูจากทางบ้าน และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นได้รับตั้งแต่วัยทารกและวัยเด็ก เมื่อเจริญวัยขึ้นบุคคลนั้นจะมีประสบการณ์อันเพิ่มขึ้นอีกมากมายที่ช่วยเสริมสร้างทัศนคติและคุณธรรมให้แก่บุคคลผู้นั้น แต่ประสบการณ์เหล่านั้นก็หาได้มีอิทธิพลลึกซึ้งไปถึงประสบการณ์เดิมอันเป็นรากฐานที่โครงสร้างสมมาแต่เยาว์วัยไม่ ฉะนั้นการศึกษาถึงแบบรูปการอบรมเลี้ยงดูเด็กในสังคมหนึ่ง เป็นเสมือนกุญแจดอกสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจบุคลิกภาพของเด็กในสังคมนั้นได้เป็นอย่างดี

แบบรูปของการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันย่อมทำให้เด็กมีบุคลิกภาพแตกต่างกันออกไป หลายคนโทษสังคม ติเตียนคนไทยส่วนใหญ่เลี้ยงดูอย่างหลวมๆ ไม่ได้ฝึกให้ลูกรู้จักทำงานตั้งแต่เล็ก ไม่ได้ฝึกให้รู้จักรับผิดชอบ แต่ฝึกให้ลูกพึ่งพาพ่อแม่ตลอดไป ผู้ใหญ่นิยมให้ความช่วยเหลือเด็ก ๆ อยู่เสมอ เช่น ช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้ ช่วยตัดสินใจให้โดยไม่เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความสามารถของตัวเอง นี่เป็นลักษณะหนึ่งของการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

การที่พ่อแม่เอาใจใส่เกินไป คอยช่วยเหลือแนะนำเด็กอยู่เสมอ ทำให้เด็กไม่สามารถช่วยตัวเองได้ และเมื่อเด็กพยายามจะทำอะไร ๆ เองก็มักจะพบกับความผิดพลาดเสมอ อีกประการหนึ่ง การที่พ่อแม่เอาใจบุตรจะทำให้เด็กเข้าใจว่าตนมีความสำคัญมากจนลืมนึกถึงความคิดและความต้องการของบุคคลอื่น เหล่านี้ย่อมมีผลเสียต่อบุคลิกภาพของเด็ก

การอบรมเลี้ยงดูอีกลักษณะหนึ่ง ซึ่งตรงข้ามกับแบบเอาใจใส่เกินไป ก็คือแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้แสดงถึงการที่พ่อแม่ขาดความสนใจในเด็ก ขาดการเอาใจใส่ดูแล ทำให้เด็กรู้สึกว้าตัว ขาดความรักจากพ่อแม่ อาจเป็นสาเหตุให้เกิดความบกพร่องทางบุคลิกภาพบางประการได้

*แบบรูป หรือกระสวนของบุคลิกภาพนี้ประกอบด้วยคุณลักษณะต่าง ๆ หลายคุณลักษณะด้วยกัน แต่ผู้เขียนมีความสนใจคือด้านความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์

ความรู้สึกรับผิดชอบนั้นเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นที่พ่อแม่ต้องปลูกฝังให้เด็กตั้งแต่เยาว์วัย ละม้ายมาศ ศรีหัตถ์ และจรรยา สุวรรณหัตถ์ (๒๕๑๐) ได้กล่าววว่า นักจิตวิทยาหลายท่าน เห็นพ้องต้องกันว่า ความรับผิดชอบของบุคคลเป็นลักษณะหนึ่งซึ่งแสดงถึงความเป็นผู้มีวุฒิภาวะทางกานอุปนิสัย และเป็นส่วนประกอบอันสำคัญยิ่งต่อการดำรงชีวิตภายในสังคมหนึ่ง ๆ เนื่องจากในสังคมแต่ละแห่งบุคคลแต่ละคนย่อมมีบทบาทที่จะต้องกระทำมากมาย ถ้าทุกคนในสังคมรู้จักรับผิดชอบในบทบาทและหน้าที่ต่าง ๆ ของตนเอง เป็นอย่างดีแล้วก็จะทำให้เกิดความก้าวหน้า ตลอดจนความงอกงามในสังคมนั้น

นอกจากนี้แล้ว โฟลีย์ (Foley, อ้างจาก วรณี วัชรธรรม, ๒๕๑๕) ได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบไว้ว่า หมายถึงการที่จะต้องทำตามกฎระเบียบ และสิ่งที่ผู้ปกครองมอบหมายให้ทำขณะที่เป็นเด็ก ลักษณะที่ไม่มีความรับผิดชอบ แสดงว่าในวัยเด็กนั้นผู้ปกครองตามใจเด็กจะใช้เวลาวางพ้อมอยู่อย่างอิสระ จะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ เขาสรุปว่ามารดาที่เอาใจใส่บุตร ประคบประหงมบุตรมากเกินไปนั้น เมื่อตอนที่มารดายังเป็นเด็กไม่ได้รับความรัก แต่ถูกฝึกให้มีความรับผิดชอบ มารดาที่ปฏิบัติบุตรในระดับปานกลาง เมื่อมารดาเองเป็นเด็กได้รับความรักและถูกฝึกให้มีความรับผิดชอบ และมารดาที่ปล่อยปละละเลยบุตรมากเกินไป เมื่อตอนที่มารดาเป็นเด็กไม่ได้รับความรักและไม่ไดถูกฝึกให้มีความรับผิดชอบ

ความอยากรู้อยากเห็น เป็นบุคลิกภาพที่แสดงถึงแรงจูงใจของบุคคลต่อสิ่งเร้าใหม่ ๆ (Hilgard, 1962 : 132) ความอยากรู้อยากเห็นเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่ความคิด ความเข้าใจ ความสนใจ และเกิดประสบการณ์ใหม่ ๆ ผู้ที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูงย่อมมีก้าวร้าวทางประสบการณ์ ทราบ (Traub, 1969 : 2046 - 4) ได้ศึกษาพบว่าคนที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูง เป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง มีความคิดสร้างสรรค์สูง และเป็นคนที่ชอบอ่านหนังสือได้อีกด้วย

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึงความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี โดยให้มีมาตรฐานสูงด้วย เป็นการพยายามเอาชนะอุปสรรคเพื่อต้องการความสำเร็จ โรเซน (Rosen, อ้างจาก อนันต์ จันทรกี, ๒๕๑๔) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการอบรมเลี้ยงดูเด็กเพื่อให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ดังนี้

๑. ให้รางวัลแก่เด็กที่พยายามทำอะไรให้สำเร็จ และลงโทษเมื่อล้มเหลว พ่อแม่อาจจะสอนพฤติกรรมที่ทำให้เกิดความสัมฤทธิ์โดยการแนะแนวให้เด็กแก้ปัญหาตามลำดับขั้น ทำให้เด็กกล้าที่จะพยายามและกระทำให้งถึงมาตรฐาน

๒. ให้รางวัลแก่เด็กที่พยายามเพื่อบรรลุความสำเร็จหรือพฤติกรรมที่สำคัญ ๆ

๓. สภาพของบิคมารดา และผลสัมฤทธิ์ของบิคมารดาจะเป็นปัจจัยที่ทำให้เด็กเกิดความต้องการสัมฤทธิ์สูง โดยทั่วไปแล้วบิคมารดาที่มีผลสัมฤทธิ์สูงสนใจต่อการยอมรับและไม่ยอมรับต่อการกระทำที่ดีและไม่ดีของเด็ก

บรรยากาศในครอบครัวและวิธีการอบรมเลี้ยงดูของบิคมารดานั้นมีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กอยู่มาก ดังที่ แมคเคลแลนด์ (อ้างจาก ละม้ายมาศ ศรีหัตถ์, ๒๕๐๘) ว่าการที่มารดาปล่อยให้เด็กพึ่งตนเองโดยไม่มีการบังคับ หรือเข้มงวดจนเกินไป ช่วยให้เด็กได้วางมาตรฐานการกระทำของตนให้เหมาะสมกับความสามารถของเขา และการให้กำลังใจให้ความอบอุ่น ตลอดจนการแสดงความชื่นชมเมื่อบุตรทำงานสำเร็จด้วยตนเอง จะทำให้เด็กเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แต่ถบบิคมารดาใช้อำนาจเดียว เข้มงวดกับบุตรอยู่ในโอวาทเพื่อคาดหวังความสำเร็จก่อนที่จะสามารถทำสิ่งนั้นได้ หรือตามใจบุตรมากเกินไป จะทำให้บุตรเป็นคนพึ่งพาคนอื่น และไม่สนับสนุนให้ตั้งมาตรฐานการกระทำของตน เด็กจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

จากผลของการศึกษาข้างต้น ทำให้ผู้เขียนสนใจที่จะศึกษาว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป มีความรู้สึกกับนิคชอบ, ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันหรือไม่เพียงไร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

๑. เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกกับนิคชอบ ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของเด็กนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป

๒. เพื่อเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ในด้าน ความรู้สึกกับนิคชอบ ด้านความอยากรู้อยากเห็น และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๓. เพื่อสร้างแบบสอบถามวัดลักษณะการได้รับการอบรมเลี้ยงดูของนักเรียนแบบปล่อยปละละเลย กับแบบเอาใจใส่เกินไป

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. ช่วยใหพ่อกแม่ ครู ผู้ปกครอง และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเด็กได้ทราบถึง

๑.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกกับนิคชอบ ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๑.๒ ความแตกต่างระหว่างสถานการณ์การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป ที่มีต่อความรู้สึกกับนิคชอบ ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๒. เพื่อเป็นแนวทางศึกษาวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ต่อเด็ก เพื่อฝึกให้มีความรู้สึกกับนิคชอบ ความอยากรู้อยากเห็น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และคุณลักษณะที่ดีอื่น ๆ

๓. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ความรู้สึกรับผิดชอบ (Sense of Responsibility)

หมายถึงคุณลักษณะของบุคคลที่แสดงถึงความเอาใจใส่ จดจ่อ และรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน การดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ของตน และอยู่ในความดูแล ตลอดจนสังคม พยายามทำหน้าที่ต่าง ๆ อย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้บรรลุจุดหมายโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

(ความรู้สึกรับผิดชอบในทัศนคติโดยแบบสอบถามวัดความรู้สึกรับผิดชอบ)

๒. ความอยากรู้อยากเห็น (Curiosity)

หมายถึงพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังนี้

- แสดงความสนใจและชอบสิ่งแปลกใหม่ที่ไม่คุ้นเคย หรือสิ่งที่ไม่ทราบมาก่อน โดยการเข้าไปหา เข้าไปจับต้อง หรือเข้าไปสำรวจ
- แสดงความต้องการหรือปรารถนาที่จะมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวเอง หรือสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

- ชอบหาประสบการณ์ใหม่ ๆ

- พยายามที่จะเข้าใจสิ่งเร้า เพื่อให้มีความรู้เกี่ยวกับสิ่งเร้านั้นมากขึ้น

(ความอยากรู้อยากเห็นในทัศนคติโดยแบบสอบถามวัดความอยากรู้อยากเห็น)

๓. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation)

หมายถึงความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จ และเกิดความเชี่ยวชาญในงานที่ยุ้งยากซับซ้อน เมื่อเผชิญกับอุปสรรคไม่ทอดทิ้ง แต่จะมีความวิริยะอุตสาหะต่อสู้กับอุปสรรคต่อการอิสระในการแสดงออกทั้งในสิ่งที่ป็นรูปธรรมและแนวคิด มีความรู้สึกต่อการชัยชนะในการแข่งขัน หรือความดีเด่นกว่าบุคคลอื่น เพื่อให้เท่าเทียมกับมาตรฐานอันสูงส่งที่ตั้งไว้

(แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทัศนคติโดยแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์)

๔. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Laissez - faire)

หมายถึงวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ที่นักเรียนรู้สึกว่าเป็นตัวของตัวเอง ถูกทอดทิ้ง ไม่ได้รับความรักจากพ่อแม่เท่าที่ควร ปล่อยปละให้ทำอะไร ๆ ได้ตามใจชอบ พ่อแม่ไม่ค่อยเอาใจใส่ช่วยเหลือ หรือแนะนำ เด็กมีเวลาอยู่ร่วมกับพ่อแม่น้อย และเด็กมีอิสระมากเกินไป

(การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในที่นี้วัดได้ด้วยแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู)

๕. การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป (Overprotection)

หมายถึงวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่นักเรียนรู้สึกว่าเป็นตัวเอง ถูกปฏิเสธการทำอะไรตามใจปรารถนา หรือถูกควบคุมไม่ให้ได้รับความสะดวกในการกระทำตามใจตนเอง ขาดอิสระในการทำงาน แต่กลับได้รับความช่วยเหลือ การดูแลเอาใจใส่เสมอ ๆ ในการดำเนินชีวิต

(การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไปในที่นี้วัดได้ด้วยแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู)

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป

การอบรมเลี้ยงดูเด็กถือว่าเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญยิ่งต่อบุคลิกภาพของเด็ก ถ้าหากเด็กของเราได้รับการอบรมมาดีแต่แรกแล้ว ต่อไปก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ และเป็นพลเมืองดีของชาติสืบไป

ไซมอนด์ (Symond, 1939) ได้แบ่งลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่โดยเปรียบเทียบลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น ๓ แบบ เช่น แบบยอมรับและแบบทอดทิ้ง แบบชมเชยและแบบยอมตาม เป็นต้น ส่วน โรเจอร์ส (Rogers, 1972 : 117) ได้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น ๓ แบบ คือ แบบประชาธิปไตย แบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองเกินไป แต่รอนเฟน เบรนเนอร์ (อ้างจาก วินิจ เกตุขำ, ๒๕๑๕) แบ่งออกเป็น ๓ แบบ คือ แบบการให้ความรัก การลงโทษ และแบบการคาดหวังเอาจากเด็ก (demand)

มอลลี และรัสเซลล์ (Mollie and Russell, 1967) ได้ให้ข้อคิดจากการศึกษาพัฒนาการของลูกตั้งแต่เกิดจนถึงวุฒิภาวะ (maturity) และได้ชี้ให้เห็นว่าบุคลิกภาพของ เด็กและวัยรุ่นจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เอาใจใส่ของแม่เมื่อตอนที่เด็กอายุต่ำกว่า ๓ ขวบ นอกจากนั้นเขายังให้ความหมายเพิ่มเติมของการเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไปอีกว่า มิใช่เป็นลักษณะอาการแสดงความรัก หรือการเลี้ยงดูทั้งที่คนทั่ว ๆ ไปเข้าใจ แต่มันเป็นการให้ความอบอุ่น ให้ความช่วยเหลือ และการพุดนอมมากเกินไป ทั้ง ๆ ที่เด็กมิได้ขอร้อง

วัตสัน (Watson, 1959 : 539) ได้อธิบายถึงการเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไปว่า ลักษณะแบบนี้เกิดจากการที่มารดาได้ระยะเวลาของวัยทารกของเด็กให้ยาวออกไป ทั้ง ๆ ที่เด็กพ้นสภาพวัยทารกแล้ว แต่มารดา ยังคงปฏิบัติเหมือนเดิมอยู่ เขาเห็นว่า มีลักษณะสามประการที่แสดงถึงการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ คือการติดต่อกันมากเกินไป การปฏิบัติกับเด็กเหมือนทารก และการกีดกันมิให้เด็กทำอะไรอย่างอิสระ วัตสันเห็นว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบนี้ แต่เล็กเมื่อเข้าสู่วัยเรียนชั้นประถม เด็กจะแสดงการคล้อยตามอย่างเห็นได้ชัด

ส่วนทางด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบตรงข้ามกับแบบเอาใจใส่เกินไป คือแบบปล่อยปละละเลยนั้น ก่อให้เกิดผลเสียต่อเด็กหลายประการเช่นกัน ละม้ายมาศ ศรีหัตถ์ (๒๕๐๘) ในรายงานการสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความต้องการพื้นฐานทางจิตใจและปฏิกิริยาของเยาวชนไทยและญี่ปุ่น ได้กล่าวว่า จากสถิติของศูนย์ป้องกันอาชญากรรมกระทรวงมหาดไทย เยาวชนไทยที่กระทำความผิดด้วยกันต่าง ๆ นั้น ส่วนมากเป็นวัยรุ่นอายุระหว่าง ๑๒ - ๑๔ ปี มีสาเหตุจากสถานภาพครอบครัวและแปลกครอง เป็นการแตกแยก หรือหย่าร้างในครอบครัว พ่อแม่หรือแปลกครองขาดความรู้ความเอาใจใส่เกี่ยวกับการควบคุมและอบรมสั่งสอนลูกในทางที่ถูกที่ควร

การที่พ่อแม่อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย นอกจากจะมีผลทำให้เด็กขาดความรักและขาดการส่งเสริมทางบุคลิกภาพบางประการแล้วยังมีผลถึงการดำเนินชีวิตในอนาคตของเด็กอีกด้วย ดังที่ ประภาศน์ อวยชัย (๒๕๑๓ : ๓) ได้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาเยาวชนว่า การแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนที่ประพฤติชั่วไม่ดี ก่ออาชญากรรม จะต้องแก้กันที่ต้นเหตุ ไม่ใช่แก้กันที่ปลายเหตุ การส่งเด็กเขาไปฝึกอบรมในสถานกักกัน และมีกอาชีพ ของศาลคดีเด็ก และเยาวชนนั้นไม่สามารถที่จะช่วยอะไรได้มาก ทางที่ถูกต้องแล้ว เราควรจะต้องแก้กันตั้งแต่ต้นเลย นับตั้งแต่สิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี พ่อแม่ที่ไม่เอาใจใส่ อบรมปล่อยปละละเลย เป็นต้น

สุธา จันทน์เอม (๒๕๑๓) ได้กล่าวถึงการวิจัยของนักจิตวิทยาเกี่ยวกับเด็กที่
 มารคาเลี้ยงดูตลอดเวลา และเด็กที่มารคาเลี้ยงดูบางเวลา เช่น โบลบี (Bowlby)
 ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า เด็กที่มีอายุตั้งแต่ ๖ เดือน ถึง ๓ ขวบ ต้องการที่จะอยู่กับมารคา
 หรือให้มารคาเลี้ยงดูตลอดเวลา การที่เด็กได้อยู่กับมารคาในระยะนี้ ตามหลักจิตวิทยาถือว่า
 เป็นการให้เด็กได้พัฒนา อีโก (Ego) และ ซุปเปอร์อีโก (Superego) ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น
 ของแต่ละบุคคล

การที่พ่อแม่ไม่เอาใจใส่เด็กจะรู้สึกว่าคุณเองถูกทอดทิ้ง มักมีผลกระทบกระเทือน
 ถึงการเรียนรู้ ดังที่ ฮิลเลียด (Hilliard, 1969) ได้กล่าวว่าเด็กที่ผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนรู้ถูกแม่ทอดทิ้งมากและได้รับการยอมรับน้อย เด็กที่มีความรู้สึกว่าคุณแม่ของเขา
 ทอดทิ้งมากจะมีความอ่อนไหวต่อทัศนคติของแม่ที่มีต่อตน ในทางตรงกันข้ามเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนรู้ซึ่งได้รับการยอมรับจากแม่มาก และถูกทอดทิ้งน้อยจะไม่มีความรู้สึกต่อทัศนคติ
 ของแม่ของเขาไปอย่างนั้น หรือเขาไม่ได้สนใจต่อทัศนคติของแม่ที่มีต่อเขา

๒. ความรู้สึกรับผิดชอบ

ความรู้สึกรับผิดชอบ หมายถึงความรู้สึกที่ตนเองจะสามารถปฏิบัติดังต่อไปนี้
 ได้มากน้อยเพียงใด คือ

๑. ช่วยเหลืองานของครอบครัวและงานของส่วนรวมด้วยความเต็มใจ
๒. ตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์ ไว้วางใจได้
๓. กล้าเผชิญต่อความจริง
๔. ตั้งใจทำงานโดยไม่ย่อท้ออุปสรรคทั้งปวง
๕. รับผิดชอบตนเองทั้งการเงิน การงาน และการเรียน
๖. ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบอย่างเคร่งครัด
๗. คุดูแลรักษาของส่วนรวมเสมือนของตัวเอง และทำงานร่วมกับคนอื่นได้ดี
๘. รักษาสิทธิ และหน้าที่ของตนเอง โดยไม่ละเมิดสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่น

ไซต์แมน (Siedman, อ้างจาก วรณี รักธรรม, ๒๕๑๕) ได้รวบรวมผลการจดจำของบุคคลต่าง ๆ ไว้เกี่ยวกับเรื่องความรู้สึกับผิดชอบ เช่น นอร์ริส (Norris) ได้ทำการประเมินความตรงต่อเวลาโดยนำมาสัมพันธ์กับผลการเรียน พบว่านักศึกษาชาย มีสหสัมพันธ์เท่ากับ .๖๕ และนักศึกษาหญิงมีสหสัมพันธ์เท่ากับ .๗๗ เทอร์นี่ (Turney) ได้ศึกษาต่อจาก นอร์ริส เรื่องความสำเร็จและความล้มเหลวของการศึกษา พบว่าความตรงต่อเวลา ความขยันขันแข็ง ความพยายาม และความมักใหญ่ใฝ่สูงของนักศึกษาหญิง และชายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้แล้ว ไซต์แมน ยังได้สรุปทัศนะเกี่ยวกับการฝึกความรับผิดชอบของ มิทตัน (Mitton) และฮอง แฮร์ริส (Harris) ไว้ดังนี้

๑. การฝึกความรับผิดชอบควรเริ่มตั้งแต่เด็กอายุยังน้อย ๆ
๒. เด็กทุกคนควรได้มีโอกาสรับการฝึกให้มีความรู้สึกรับผิดชอบ
๓. การฝึกให้มีความรับผิดชอบ และการจัดประสบการณ์ความรับผิดชอบควรกระทำให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคล

๔. ควรให้เด็กได้ทราบว่าผู้ใหญ่หวังอะไรจากตัวเขา
๕. ในการฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบ ผู้ใหญ่ต้องรู้จักยืดหยุ่นในการฝึกไม่เร่งรัดเกินไปนัก

๖. เด็กต้องการคำแนะนำจากผู้ใหญ่
๗. เด็กต้องการได้รับความไว้วางใจจากผู้ใหญ่ เมื่อสามารถเรียนรู้ว่าส่วนใดควรอยู่ในความรับผิดชอบ

๘. ทัศนคติและพฤติกรรมต่อความรับผิดชอบของผู้ใหญ่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการด้านความรับผิดชอบของเด็ก

๙. การฝึกให้เด็กมีความรับผิดชอบมากเกินไป บางครั้งก็เป็นโทษต่อตัวเด็ก

นอกจากนี้แล้วสถาบันสวัสดิการเด็กของมหาวิทยาลัยมินนิโซตา (๒๕๐๖ : ๑๖๓) ได้เสนอแนวทางสำหรับการช่วยสร้างความรับผิดชอบที่ดีแก่เด็ก ดังนี้

๑. ทำให้เด็กเกิดความสนใจขึ้นก่อนแล้วจึงจะทำให้เขายอมปฏิบัติตามในสิ่งสำคัญต่อไป
๒. พยายามให้เขาทำเอง "จงมีความรับผิดชอบในตัวเด็ก อย่าเป็นพ่อแม่เขาเกินไป ปล่อยให้เด็กเป็นตัวของตัวเองบ้าง"

๓. การกระทำของเด็กที่เหมาะสมกับอายุนั้นคืออย่างไร
๔. การยกย่องมีผลดีกว่าการที่จะตำหนิ
๕. บิคาบาริการหลักเลียงการใช้ความรู้สึกของคน ควบคุมความประพฤติของเด็ก เช่นพูดว่า "ถ้าหนูทำ แม่จะหมดความสุข"

มิลเลอร์ (Mueller, 1969) ได้ศึกษาความรู้สึกรับผิดชอบทางสังคมของนักศึกษา มหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ พบว่านักศึกษาชายและหญิงที่ได้รับทุนเรียนดี ทำคะแนนความรู้สึก รับผิดชอบได้สูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับทุน

วรวิ ภัทรรณ (๒๕๑๕) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบ ของเด็กไทยเชื้อชาติไทยกับเด็กไทยเชื้อชาติจีน ระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๒๕๐ คน พบว่า

- ความรู้สึกรับผิดชอบมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเกรงใจ แต่ไม่พบว่า มีความสัมพันธ์กับความต้องการผลสัมฤทธิ์
- ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มนักเรียนไทยและนักเรียนจีนในเรื่อง ความรู้สึกรับผิดชอบ

- ในกลุ่มเด็กไทย หญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าชาย

ประณต เล็กสวัสดิ์ (๒๕๑๗) ได้ศึกษาพบส่วนที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกรับผิดชอบ ดังนี้

- เด็กหญิงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กชาย
- เด็กที่เป็นลูกคนแรกมีความรู้สึกรับผิดชอบมากที่สุด
- เด็กที่ได้รับความรักมากมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย

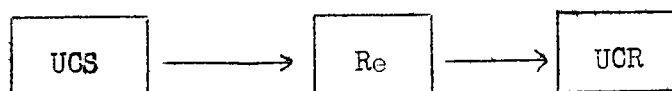
๓. ความอยากรู้อยากเห็น

เบอร์ไลน์ (อ้างจาก พจน์ จันทรวิระกุล, ๒๕๑๕) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมความอยากรู้อยากเห็นว่าเป็นพฤติกรรมการสำรวจหรือค้นคว้าที่เกิดจากการเร้าของสิ่งแปลกใหม่ ในลักษณะที่เป็นสิ่งเร้าที่ไม่มีเงื่อนไข เขากล่าวว่า "เมื่อสิ่งเร้าอันเป็นสิ่งแปลกใหม่กระทบกับประสาทสัมผัสของอินทรีย์ก็จะมีพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้น"

ความอยากรู้อยากเห็นของบุคคลในสิ่งเร้านั้นจะลดลงไปเมื่อเวลาของการเสนอสิ่งเร้านั้นยาวนานขึ้น แต่พฤติกรรมความอยากรู้อยากเห็นจะมีเพิ่มมากขึ้นอีกเมื่อเสนอสิ่งเร้านั้นต่อบุคคลชั่วคราวระยะหนึ่ง

พฤติกรรมที่ตรงข้ามกับความอยากรู้อยากเห็นก็คือความเบื่อหน่าย ความเบื่อหน่ายเกิดจากสิ่งเร้าที่เป็นที่คุ้นเคยไม่มีการเปลี่ยนแปลง

แผนภูมิแสดงการ เกิดความอยากรู้อยากเห็น

UCS : Unconditioned Stimulus - สิ่งเร้าที่ไม่ถูกวางเงื่อนไข

Re : Receptors - ประสาทสัมผัส

UCR : Unconditioned Response - เป็นพฤติกรรมความอยากรู้อยากเห็น

เป็นการสำรวจซึ่งไม่มีจุดมุ่งหมายหรือผลตอบแทน เป็นพฤติกรรมที่ไม่เกิดจากการวางเงื่อนไข

ความอยากรู้อยากเห็นจะมีมากต่อเมื่อสิ่งนั้น

- เป็นที่คุ้นเคยน้อยกว่า หรือ
- มีความซับซ้อนมากกว่า หรือ
- มีการเปลี่ยนแปลงในอัตราที่มากกว่า

เฮิร์ลล็อก (Hurlock, 1950 : 282) และ แฟเกร (Faegre, 1958 : 171) ได้กล่าวถึงพัฒนาการของความอยากรู้อยากเห็นของเด็กตั้งแต่เกิดว่า ในวัย ๒ - ๓ เดือนแรกนั้นเด็กจะมีความสนใจในสภาพแวดล้อมรอบตัว เช่น การแสดงอาการสนใจเกี่ยวกับการฟัง, การจ้องดู, การหยิบสิ่งของใส่ปาก สิ่งที่เขาพบเห็นเป็นสิ่งที่ใหม่ ๆ สำหรับเขา เป็นสิ่งกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น หรือเป็นแรงเสริมให้เขาสืบถามสิ่งต่าง ๆ จนกว่าจะพอใจ แม้ในตอนแรก ๆ เขาอาจจะตกใจเมื่อพบเห็นวัตถุที่ไม่คุ้นเคย แต่เมื่อเขาสืบถามจนเข้าใจแล้ว เขาจะพอใจหรือยิ้มออกมาทันที พออายุถึง ๖ เดือน เขาจะหยิบฉวยวัตถุ อาจสำรวจด้วยมือ โดยการ กิ่ง, สั่น, เขย่า ซึ่งถือว่าการกระตุ้นอวัยวะต่าง ๆ เขาจะปฏิบัติเช่นนี้เรื่อยมาจนอายุ ๓ - ๔ ปี ในระยะนี้เด็กจะสนใจเกี่ยวกับการสัมผัสได้ ๔ ทาง ใหญ่ ๆ คือ การกมกลืน, การสัมผัส, การชิม และการไถยีน พออายุ ๔ - ๖ ปี เขาแสดงความอยากรู้อยากเห็นโดยการตั้งคำถามต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นคำถามเกี่ยวกับสภาพร่างกายของเขา เมื่ออายุ ๔ - ๕ ปี เขาอาจแสดงความอยากรู้อยากเห็นโดยการอ่านอย่างเข้าวิจัย เขาจะมีความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศ เรื่องใหม่ต่าง ๆ ที่จะทำให้เกิดปัญหาแก่ตัวเขา เขาจะอ่านมากขึ้นในเนื้อหาที่เขาพอใจและสนใจ

ทัศนคติของพ่อแม่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของพัฒนาการความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก นั่นคือการที่พ่อแม่ให้ความสนใจในการตอบคำถามต่าง ๆ ของเด็ก สนใจในการพูดคุยกับเด็ก จะเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดกระหายในความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งตรงกับที่ วินเทอร์บอททอม (Winterbottom, Robert, 1959 : 539) ได้กล่าวว่า ความต้องการผลสัมฤทธิ์ของเด็กจะมีความสัมพันธ์อย่างมากกับการฝึกหัดให้เด็กรู้จักความเป็นอิสระ

คิง (King, 1969 : 3468) ได้ศึกษาความอยากรู้อยากเห็นกับคุณลักษณะอื่น ๆ บางอย่าง พบว่า

- ระดับชั้นของสังคมและเชื้อชาติไม่มีผลต่อความอยากรู้อยากเห็น
- เพศและสติปัญญาไม่มีผลต่อความอยากรู้อยากเห็น แต่มีแนวโน้มว่าเด็กชายจะมีความอยากรู้อยากเห็นสูงกว่าเด็กหญิง

- เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงจะมีความอยากรู้อยากเห็นสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ
- เด็กที่มีอายุน้อยมีความอยากรู้อยากเห็นสูงกว่าเด็กที่มีอายุมาก
- เด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูงมีแนวโน้มว่าจะพูดมาก และพูดเก่งกว่าเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นต่ำ

เจนคินส์ (Jenkins, 1969 : 128 - 135) ได้ศึกษาความอยากรู้อยากเห็นของเด็กจำนวน ๒๗๗ คน พบว่า

- เด็กที่มีประสบการณ์ทางวิทยาศาสตร์ต่างกันมีความอยากรู้อยากเห็นต่างกัน
- เด็กที่มีสติปัญญาต่างกันมีความอยากรู้อยากเห็นต่างกัน

ทรอบ (Traub, 1969 : 2046 - 4) ได้ศึกษาลักษณะของเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นต่างกัน พบว่า

- เด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และมีกิจนิสัยที่ดี สูงกว่าเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นต่ำ
- เด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูงชอบอ่านและอ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นต่ำ
- เด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูง จะมีความคิดสร้างสรรค์สูง
- ความอยากรู้อยากเห็นมีความสัมพันธ์โดยตรงกับทักษะทางสังคม, ความเป็นผู้นำ, ระดับสติปัญญา และการใช้สิ่งแวดล้อมให้เป็นประโยชน์

พิค (Pick, 1974 : 7053 - 4) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กชั้นอนุบาล และเด็กชั้นประถมศึกษาตอนต้น พบว่า การทำงานที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ (Novelty) มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา เด็กชายมีความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าเด็กหญิง และเด็กเยาว์วัยมีความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าเด็กสูงอายุ

พจน์ จันทวีระกุล (๒๕๑๕) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความอยากรู้อยากเห็น
ทัศนคติแบบเชื่ออำนาจภายใน – ภายนอกตน และความสามารถในการอ่าน พบว่า

- เด็กชายมีความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าเด็กหญิง
- เด็กต่างจังหวัดมีความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าเด็กในกรุง
- เด็กจีนมีความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าเด็กไทย
- เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ มีความอยากรู้อยากเห็นมากกว่าเด็กชั้นประถมศึกษา

ปีที่ ๔

ทัศนีย์ คุณารัตนาวุฒิ (๒๕๑๕) ได้ศึกษากับเด็กประถมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๑๐๒ คน
พบส่วนที่เกี่ยวข้องกับความอยากรู้อยากเห็น คือ

- นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสืบสวนสอบสวนชนิดที่นักเรียนเป็นผู้ถาม
มีความอยากรู้อยากเห็นไม่ต่างกับเด็กที่ได้รับการสอนแบบเดิม
- ความอยากรู้อยากเห็นของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสืบสวนสอบสวน
ชนิดที่นักเรียนเป็นผู้ถาม จะสูงกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการสอน
- ความอยากรู้อยากเห็นมีความสัมพันธ์กับการคิดแบบวิเคราะห์

ทองหล่อ วงษ์อินทร์ (๒๕๑๓) ได้ศึกษาพบความสัมพันธ์ระหว่างความอยากรู้อยากเห็น
กับการคิดหาเหตุผล แบบนิรนัย แบบอุปนัย และการคิดหาเหตุผลในเชิงตรรกศาสตร์
และพบว่า

- เด็กชายมีความอยากรู้อยากเห็นสูงกว่าเด็กหญิง
- เด็กที่พ่อแม่มีอาชีพต่างกันจะมีความอยากรู้อยากเห็นต่างกัน
- เด็กเชื้อชาติต่างกันมีความอยากรู้อยากเห็นต่างกัน
- เด็กไทยมีความอยากรู้อยากเห็นสูงกว่าเด็กจีน
- เด็กที่พ่อแม่มีอาชีพรับราชการมีความอยากรู้อยากเห็นสูงกว่าเด็กที่พ่อแม่

มีอาชีพ ค้าขาย และมีอาชีพทางเกษตร

๔. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตามทฤษฎีของ แมคเคลแลนด์ (McClelland, อ้างจาก บุหงา วชิระศักดิ์มงคล, ๒๕๑๖) ถือว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เป็นแรงจูงใจทางบวก พัฒนาจาก การคาดหวังของ เด็ก คือเมื่อเด็กอยู่ในสถานการณ์ใฝ่สัมฤทธิ์ เช่นกำลังมีปัญห และถ้าสามารถ แก้ปัญหานั้นได้ก็จะพัฒนาความคาดหวังขึ้น การประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาและ การทำนายผลของสถานการณ์ได้ จะทำให้เด็กได้รับการเสริมแรงทางบวกในการพัฒนาแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ขึ้น ฉะนั้นบิดามารดาจึงควรจัดเตรียมสถานการณ์ที่ยากขึ้นตามลำดับเพื่อให้เด็กได้ พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อไป

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะค่อย ๆ พัฒนาขึ้นในระยะแรกของชีวิต การที่จะมีมาก หรือน้อยเพียงใดย่อมแล้วแต่การอบรมเลี้ยงดูที่บุคคลนั้นได้รับจากบิดามารดาเมื่อครั้งเยาว์วัย

ประยัค เมทา (Prayag Mehta, อ้างจาก สมคิด บุญเรือง, ๒๕๑๖) ได้นิยามว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อาจแสดงได้ควยลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดในลักษณะ ๓ ประการ ข้างล่างนี้ คือ

๑. การที่ต้องการใฝ่หาที่พิถีพิถันความสำเร็จในระดับสูง หรือควยมาตรฐาน อันดีเยี่ยม
 ๒. งานที่มีลักษณะ เป็นเอกลักษณ์ เป็นงานที่ทำให้สำเร็จได้อย่างดี และมี ลักษณะ เป็นของตนเองซึ่งจะช่วยให้เห็นถึงความสำเร็จของบุคคล
 ๓. งานที่ต้องใช้เวลาอัน ต้องการความตั้งใจที่ยาวนาน เป็นงานที่จะสามารถ ทำได้สำเร็จในชีวิต เช่นความมุ่งหวังที่จะเป็นวิศวกร, นายแพทย์ เป็นต้น
- โรเซน (Rosen, 1961 : 574 - 585) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ ด้านโครงสร้างของครอบครัวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จากผลของการศึกษาพบว่า บิดามารดา ของ เด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เน้นการฝึกความตอง การผลสัมฤทธิ์มีความสนใจในงานของ เด็ก ตั้ง เป้าประสงค์สำหรับเด็กและคอยดูแลในการแก้ปัญหาของ เด็ก เขายังพบว่าชนชั้นของสังคม มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าเด็กชายในสังคมชั้นกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชายในสังคมชั้นต่ำ และเด็กชายที่มาจากครอบครัวเล็ก มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวใหญ่

โรเซน ได้กล่าวสรุปว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกิดจากกระบวนการสำคัญ ๒ ประการคือ

๑. กระบวนการที่บิคมารคาฝึกบุตร เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ไว้มากที่สุด ตั้งเป้าประสงค์สำหรับบุตรเอาไว้สูงๆ

๒. กระบวนการฝึกความเป็นอิสระ บิคมารคาเป็นผู้ชี้แจงหรือแสดงให้บุตรเห็นว่า ตนมีความมุ่งหวังจะให้บุตรพึ่งพาตัวเองได้ และในขณะที่เด็กเป็นตัวของตัวเอง ให้เลือกและตัดสินใจด้วยตนเอง และรับผิดชอบตัวเองด้วย

ดิงเมเยอร์ (Dinkmeyer, 1965 : 166 - 169) กล่าวว่าความต้องการผลสัมฤทธิ์เป็นจุดหมายที่สำคัญอย่างหนึ่งของพฤติกรรมของมนุษย์ เราจะพยายามทำสิ่งที่ไม่ค่อยดีให้ดีขึ้น เขาได้กล่าวถึงผลงานการวิจัยบางตอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่น พบว่าชาวอเมริกันสามารถฝึกเด็กชายให้สัมฤทธิ์ผลได้มากกว่าเด็กหญิง และว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ยังขึ้นอยู่กับระดับชั้นทางสังคมด้วย บางครั้งพบว่าอาชีพของบิดามีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็ก ผลจากการศึกษาต่อเนื่องระยะยาวแสดงให้เห็นว่าความสำเร็จในวัยเด็กตอนปลาย สามารถทำนายพฤติกรรมในวัยรุ่นของเขาได้ การศึกษาบางตอนพบว่าชายและหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน หญิงอาจมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าเพราะได้รับความรักความเห็นชอบจากผู้อื่น ส่วนชายอาจมีมากกว่าเพราะความเห็นชอบของตัวเอง

บราวน์ (Brown, 1969 : 3411 A) ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๑๐๐ คน จากมหาวิทยาลัยมอนทานา พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สัมพันธ์กับสติปัญญา ความถนัดทางการเรียน และสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยด้วย เชล (Shell, 1967 : 2409 A) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ - ๖ พบความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความวิตกกังวล แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับเพศ กับเกรด แต่ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับสติปัญญา

ในอินเดียจากการศึกษาของ ประยัค เมทา (Prayag Mehta, อ้างจาก
บุหงา วชิรศักดิ์มงคล, ๒๕๑๖) เรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษา
ในกรุงเดลี ประเทศอินเดีย พบว่าเด็กที่อยู่ในเมืองและนอกเมืองมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดาไม่ทำให้ระดับ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กแตกต่างกัน และพบว่าเด็กจากกลุ่มที่บิดามีอาชีพระดับถึงวิชาชีพชั้นสูง
มีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่สุด

การศึกษาในประเทศอินโดนีเซียประเทศ เมลิเกียน (Melikian, 1971 : 183)
สำรวจโดยใช้แบบสอบถาม กับชาย - หญิง ในมหาวิทยาลัย ๔ แห่ง พบว่า

- สำหรับเพศชาย ชาวตุรกี กับชาวบราซิล และชาวตุรกี กับชาวซาอุดีอาระเบีย
มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

- ชายกับหญิงอัฟกานิสถานมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

- มีแนวโน้มว่าทุกชาติทั้งกล่าว มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าชาวอังกฤษ

โบทา (Botha, 1971 : 167 - 170) ได้ศึกษาในถิ่นตะวันออกกลาง
โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวมุสลิมและชาวคริสเตียนอย่างละครึ่งในมหาวิทยาลัยเบรุต เขาพบว่า
ชายกับหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่าคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง
ชาวคริสเตียนทั้งชายและหญิงสูงกว่าของกลุ่มตัวอย่างของชาวมุสลิม

สำหรับการศึกษาค้นคว้าเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในเมืองไทยเรามีผู้ศึกษาไว้มากพอสมควร
แต่จะขอกล่าวเพียงบางส่วนเท่านั้น

อนันต์ จันทรภักดิ์ (๒๕๑๔) ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓
ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จำนวน ๑๕๐ คน ผลการวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
มีดังนี้

- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับความคิดแบบสอบสวนและความถนัด
ทางการเรียน

- นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนชาย
- นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปาน ๆ กัน
- นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพรับจ้างมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่

ผู้ปกครองมีอาชีพเกษตรกร

ประสาธ บัณฑิตวงศ์ (๒๕๑๖) ได้ศึกษาเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ จำนวน ๒๔๔ คน พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์ในทางบวก และ

- ชายกับหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน
- เชื้อชาติต่างกันไม่ทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน
- บิดาที่มีอาชีพต่างกันไม่ทำให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

นอกจากนี้แล้ว จารัส บุญญานันต์ (๒๕๑๕) พบว่านักเรียนที่ประพฤติก้อยตามสังคม มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม วรณี รักธรรม (๒๕๑๕) พบว่า เด็กไทยเชื้อชาติจีนมีความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กชายไทย มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กหญิงไทย กุญชร ศรีสุทธิสอาด (๒๕๑๓) พบว่า นักเรียนในกรุงเทพมหานครมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนในจังหวัดภาคใต้ และนักเรียนชาย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนหญิง

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาได้จำกัดขอบเขตกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษาดังนี้ :-

- ๑.๑ เป็นนักเรียน ชาย - หญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และปีที่ ๗ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ในโรงเรียนเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
- ๑.๒ เป็นนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กับแบบเอาใจใส่เกินไป

๒. ตัวแปรที่ศึกษา

๒.๑ ตัวแปรอิสระ มี

- การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
- การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

๒.๒ ตัวแปรตาม มี

- ความรู้สึกรับผิดชอบ
- ความอยากรู้อยากเห็น
- แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๓. ข้อตกลงเบื้องต้น

๓.๑ แบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูทั้ง ๒ แบบ เป็นแบบสอบถามที่วัดการอบรมเลี้ยงดูในทัศนะของเด็ก

๓.๒ ถือว่าเด็กที่ตอบแบบสอบถามทุกฉบับนั้นได้ตอบตรงกับสภาพจริงของเด็ก

๓.๓ การศึกษาครั้งนี้กระทำในขอบเขตของความมุ่งหมายในการศึกษา และกลุ่มตัวอย่างนี้เท่านั้น

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้ตั้งสมมุติฐาน รวม ๔ ข้อ ดังนี้

ข้อ ๑. ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง ๓ กลุ่ม คือ

- ก. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
- ข. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป
- ค. กลุ่มตัวอย่างรวม

ไต่ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า

- ๑.๑ ความรู้สึกรับนิคชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความอยาก رؤอยาก เห็น
- ๑.๒ ความรู้สึกรับนิคชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
- ๑.๓ ความอยาก رؤอยาก เห็นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อ ๒. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความรู้สึก
รับนิคชอบน้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

ข้อ ๓. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความอยาก
 رؤอยาก เห็นน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

ข้อ ๔. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
น้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

สมมุติฐานทุกข้อ ตั้งระหว่างการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ หรือมีความเชื่อมั่น
ได้ ๙๙ %

กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป จำนวน ๕๐ คนนั้น
แต่ละคนได้คะแนนตอบจากแบบเอาใจใส่เกินไป (ข้อ ๒๑ - ๔๐) อยู่ในช่วง ๓๐ - ๔๖ คะแนน
และได้คะแนนตอบจากแบบปล่อยปละละเลย (ข้อ ๑ - ๒๐) อยู่ในช่วง ๒๐ - ๓๗ คะแนน

ต่อไปนี้เป็นผลของการคัดเลือกนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง แยกตามโรงเรียนและประเภท
ของการอบรมเลี้ยงดู

ตาราง ๒ กลุ่มตัวอย่างแยกตามโรงเรียน และแยกตามประเภทของการอบรมเลี้ยงดู

โรงเรียน	กลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด	นักเรียนที่คัดเลือกไว้	
		แบบปล่อยปละละเลย	แบบเอาใจใส่เกินไป
๑. โรงเรียนเทศบาลสุเหร่าใหม่	๒๕	๓	๒
๒. โรงเรียนเสาวณิตวิทยาคาร	๑๑๔	๑๓	๖
๓. โรงเรียนศรีวิกรม์	๑๑๓	๑๐	๓๐
๔. โรงเรียนเทศบาลวัดปากบ่อ	๘๘	๑๒	๕
๕. โรงเรียนประสานวิทยพัฒน์	๕๖	๘	๗
รวม	๕๔๐	๕๐	๕๐

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษานี้ใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม รวม ๔ ชุด คือ

๑. แบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และแบบเอาใจใส่เกินไป
๒. แบบสอบถามวัดความรู้สึกกับนิคชอบ
๓. แบบสอบถามวัดความอยากรู้อยากเห็น
๔. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดของแบบสอบถามแต่ละชุด

บทที่ ๒

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นนักเรียน ชาย - หญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และปีที่ ๗ ปีการศึกษา ๒๕๓๓ ในโรงเรียนเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร

เกณฑ์ในการเลือกโรงเรียน

การเลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างถือเกณฑ์ต่อไปนี้

๑. เป็นโรงเรียนสหศึกษา ไม่จำกัดสังกัดโรงเรียน
๒. เป็นโรงเรียนในเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร
๓. เป็นโรงเรียนที่ผู้บริหารให้ความร่วมมือในการศึกษาค้นคว้า
๔. เป็นโรงเรียนที่ผู้เขียนสามารถเดินทางไปติดต่อและรวบรวมข้อมูลได้สะดวก

การคัดเลือกนักเรียนจากกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดรวม ๕๕๐ คน ตอบแบบสอบถามวัดลักษณะการได้รับการอบรมเลี้ยงดู ตรวจสอบแบบสอบถามแล้วนำผลที่ได้มาแยกนักเรียนออกเป็น ๒ ประเภทตามลักษณะของการอบรมเลี้ยงดูคือ แบบปล่อยปละละเลย และแบบเอาใจใส่เกินไป รวมจำนวนนักเรียนที่จะต้องศึกษาทั้งสิ้น ๑๐๐ คน

เกณฑ์ตัดสินเลือกกลุ่มตัวอย่างแยกตามประเภทการอบรมเลี้ยงดู มีดังนี้

กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย คัดเลือกจากนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (ข้อ ๑ ถึง ๒๐) ใ้คะแนนสูงสุด

เรียงลงมาตามลำดับจำนวน ๕๐ คน ยกเว้นนักเรียนที่ได้คะแนนจากการตอบแบบสอบถาม
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป (ข้อ ๒๑ ถึง ๔๐) มากกว่า หรือที่ได้คะแนน
เท่ากับค่าเฉลี่ยของคะแนนของนักเรียนทั้งหมดที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป คัดเลือกจากนักเรียน
ที่ตอบแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป (ข้อ ๒๑ ถึงข้อ ๔๐) ได้คะแนน
สูงสุดเรียงลงมาตามลำดับ จำนวน ๕๐ คน ยกเว้นนักเรียนที่ได้คะแนนจากการตอบแบบสอบถาม
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (ข้อ ๑ ถึงข้อ ๒๐) มากกว่า หรือที่ได้คะแนนเท่ากับ
ค่าเฉลี่ยของคะแนนของนักเรียนทั้งหมดที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง ๑ แสดงคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดูเป็นช่วงคะแนน
ที่ใช้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง แยกตามประเภทการอบรมเลี้ยงดู

กลุ่มตัวอย่าง	คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม	
	แบบปล่อยปละละเลย	แบบเอาใจใส่เกินไป
แบบปล่อยปละละเลย	๖๒ - ๘๓	๒๐ - ๔๑
แบบเอาใจใส่เกินไป	๒๐ - ๓๙	๔๐ - ๕๖

จากตาราง ๑ แสดงผลการคัดเลือกนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยการตัดสินด้วย
คะแนนที่นักเรียนได้รับจากการตอบแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดูทั้ง ๒ แบบ กลุ่มตัวอย่าง
ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จำนวน ๕๐ คนนั้น แต่ละคนได้คะแนนตอบจาก
แบบปล่อยปละละเลย (ข้อ ๑ - ๒๐) อยู่ในช่วง ๖๒ - ๘๓ คะแนน และได้คะแนนตอบ
แบบเอาใจใส่เกินไป (ข้อ ๒๑ - ๔๐) อยู่ในช่วง ๒๐ - ๔๑ คะแนน

๑. แบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเอาใจใส่เกินไป

แบบสอบถามชุดนี้ผู้เขียนสร้างขึ้นเองโดยรวมลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของทั้ง ๒ แบบ อยู่ในชุดเดียวกัน แบ่งออกเป็น ๒ ตอน ตอนละ ๒๐ ข้อความ ตอนที่ ๑ จากข้อที่ ๑ ถึงข้อที่ ๒๐ เป็นการวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และตอนที่ ๒ จากข้อที่ ๒๑ ถึงข้อที่ ๔๐ เป็นการวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

ในการสร้างแบบสอบถามได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้

ขั้นที่ ๑ หาพฤติกรรมที่แสดงถึงการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ โดยให้ผู้ที่เด็ก อยู่ในการอบรมเลี้ยงดูและตัวเด็กเองตอบแบบสอบถามชนิดให้เติมข้อความที่แสดงพฤติกรรม การอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบนั้น แบบละ ๕ พฤติกรรม

ผู้ตอบแบบสอบถามได้แก่บุคคลต่อไปนี้

- ครู หรืออาจารย์ที่เด็กอยู่ในการอบรมเลี้ยงดู ๒๐ คน
- ผู้ปกครองที่เด็กอยู่ในการอบรมเลี้ยงดู ๒๐ คน
- นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ หรือปีที่ ๗ ๒๐ คน

รวมจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามชนิดให้เติมข้อความที่แสดงพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดู

๒๐ คน

ขั้นที่ ๒ นำพฤติกรรมที่รวบรวมได้จากขั้นที่ ๑ เรียงลำดับตามความถี่จากสูงที่สุด ลงมา ได้พฤติกรรมที่แสดงการอบรมเลี้ยงดูสองแบบ แบบละ ๓๐ พฤติกรรม รวมทั้งหมด

๖๐ พฤติกรรม

ขั้นที่ ๓ สร้างแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูจากพฤติกรรมที่รวบรวมได้ใน

ขั้นที่ ๒ รวม ๖๐ ข้อ แยกประเภทตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดูประเภทละ ๓๐ ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถาม : ตอนแรก ข้อ ๑ ถึง ข้อ ๓๐ แสดงพฤติกรรม การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ตอนหลังข้อ ๓๑ ถึงข้อ ๖๐ แสดงพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดู แบบเอาใจใส่เกินไป รวม ๖๐ ข้อ

แบบสอบถามนี้เป็นแบบเลือกตอบตามความตราส่วน แบ่งออกเป็น ๒ ส่วน
 ส่วนซ้ายมือ เป็นข้อความ ส่วนขวามือ เป็นของมาตราส่วน ๕ ของ ตั้งแต่ของที่ ๑ ถึงของที่ ๕
 ของที่ ๑ แสดงว่าข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด
 ของที่ ๒ แสดงว่าข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนน้อยหรือค่อนข้างน้อย
 ของที่ ๓ แสดงว่าข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง
 ของที่ ๔ แสดงว่าข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากหรือค่อนข้างมาก
 ของที่ ๕ แสดงว่าข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อความ	๑	๒	๓	๔	๕
๑. ไม่วาฉันจะไปเที่ยวไหน พ่อแม่ไม่เคยตอบว่า					
๒. เมื่อฉันทะเลาะกับพี่ ๆ น้อง ๆ ฉันจะถูกคุมขังกว					
๓. เมื่อฉันอยากทำอะไร พ่อแม่จะหาให้เสมอ					
๓๒. พ่อแม่คอยถามข่าวทุกขสขที่ฉันได้รับจากโรงเรียนเสมอ					

การตอบ ให้ให้นักเรียนกาเครื่องหมายใด ๆ ลงในช่องว่างตามของหมายเลข ตามสภาพ
 ที่ตัวเองคิดว่าเป็นจริงมากที่สุด

การให้คะแนน ข้อความในทางบวกให้ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ คะแนน สำหรับผู้
 กาชอง ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ตามลำดับ ข้อความในทางลบให้
 ๕, ๔, ๓, ๒ และ ๑ คะแนน สำหรับผู้กาชอง ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕
 ตามลำดับ

ขั้นที่ ๔ วิเคราะห์คุณภาพของแบบสอบถาม นำแบบสอบถามชุดนี้ไปทดสอบนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และปีที่ ๗ จำนวน ๑๐๐ คน

หาอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้การทดสอบความแตกต่าง (t - test)
โดยคิด ๒๕ % ของกลุ่มสูง และ ๒๕ % ของกลุ่มต่ำ ทดสอบแยกตามประเภทของ
การอบรมเลี้ยงดู คัดเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกสูงที่สุดลงมา ประเภทละ ๒๐ ข้อ ทุกข้อมี
อำนาจจำแนกสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .๐๕

หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามนี้โดยนำแบบสอบถามใหม่อีก ๔๐ ข้อนี้ ให้นักเรียน
กลุ่มเดียวกันตอบ หลังจากตอบครั้งแรก ๓ สัปดาห์ หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการตอบ ๒ ครั้ง
ของแต่ละคน เป็นค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธี test - retest ได้ค่าความเชื่อมั่น
แบบปล่อยปละละเลย (ข้อ ๑ - ๒๐) มีค่า .๗๒๕ และแบบเอาใจใส่เกินไป (ข้อ ๒๑ - ๔๐)
มีค่า .๘๘๒ นับว่ามีความเชื่อมั่นสูง

หาความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรของ กูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson)
สูตร K - R 21 ได้ค่าความเชื่อมั่น แบบปล่อยปละละเลย มีค่า .๗๕๐ และแบบ
เอาใจใส่เกินไป มีค่า .๘๓๓

หาความเชื่อมั่นโดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - half) แบบข้อคู่ - ข้อคี่ ได้ค่าความเชื่อมั่น
ของแบบสอบถามครึ่งฉบับ มีค่า .๖๕ และ .๗๒ ตามลำดับของประเภทการอบรมเลี้ยงดู
และเมื่อใช้สูตรขยายความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับของ Spearman Brown แล้ว
ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแบบปล่อยปละละเลย มีค่า .๗๘๘ แบบเอาใจใส่เกินไป
มีค่า .๘๓๓

จากค่าความเชื่อมั่นที่หาโดยวิธีการต่าง ๆ นับว่ามีความเชื่อมั่นสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
จากการนำแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดูทั้งหมด ๔๐ ข้อ ทดสอบแยกกลุ่มตัวอย่าง
๑๐๐ คน ได้นำคะแนนมาหาความสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนรวมของแบบปล่อยปละละเลย (ข้อ ๑ - ๒๐)
กับคะแนนรวมของแบบเอาใจใส่เกินไป (ข้อ ๒๑ - ๔๐) ของแต่ละคน ปรากฏว่าความสัมพันธ์
มีค่า เป็น -.๔๒๕ ซึ่งนับว่ามีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือนักเรียนที่ได้อะแนนแบบปล่อยปละละเลยมาก
จะได้อะแนนแบบเอาใจใส่เกินไปน้อย และนักเรียนที่ได้อะแนนแบบปล่อยปละละเลยน้อย จะได้อะ
แนนแบบเอาใจใส่เกินไปมาก

และเมื่อนำคะแนนของแบบสอบถามวัดการยอมรับเลี้ยงดูของนักเรียนบางรายมา
พิจารณาคู่กับสภาพจริงของเด็กจากการสังเกตและสอบถามผู้ปกครอง เด็กเอง พบว่าเป็นจริง
กล่าวคือเด็กที่มีสภาพจริงเป็นแบบได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ก็มีคะแนนสูง
ของแบบสอบถามตอนปล่อยปละละเลย (ขอ ๑ - ๒๐) เป็นต้น

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้สรุปได้ว่า แบบสอบถามวัดการยอมรับเลี้ยงดู
แบบปล่อยปละละเลย และแบบเอาใจใส่เกินไป ฉบับนี้เป็นเครื่องมือวัดที่เชื่อถือได้

๒. แบบสอบถามวัดความรู้สึกรักนิยมนชอบ

ใช้แบบสอบถามวัดความรู้สึกรักนิยมนชอบของ วรณี วัชรธรรม (๒๕๑๕) โดยได้ปรับปรุง
และแก้ไขดังนี้

๑. ปรับปรุงจากแบบ ๗ ตัวเลือกในการตอบ เป็น ๕ ตัวเลือก คือ
จริงน้อยที่สุด, จริงน้อย, จริงปานกลาง, จริงมาก และจริงมากที่สุด
๒. ตัดข้อ ๑๑, ๑๓, ๑๔, ๑๖, ๑๘, ๓๖, ๓๘, ๔๑, ๔๖ และ ๔๘ ออก
รวม ๑๐ ข้อ จากเดิม ๕๐ ข้อ เหลือ ๔๐ ข้อ เพื่อให้เหลือจำนวนแบบสอบถามพอเหมาะ
กับกลุ่มตัวอย่าง
๓. ปรับปรุงข้อความบางตอนให้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น ให้เหมาะกับระดับของ
กลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่าง

ข้อความ	จริงน้อย ที่สุด	จริงน้อย	จริง ปานกลาง	จริงมาก	จริงมาก ที่สุด
๑. ฉันเก็บรักษาเสื้อผ้าด้วยตัวเอง					

การให้คะแนน ข้อความใดที่เป็นลักษณะทางบวก ให้ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ คะแนน
 แก่ผู้ทำเครื่องหมายตรงกับของจริงน้อยที่สุด, จริงน้อย, จริงปานกลาง, จริงมาก และ
 จริงมากที่สุด ตามลำดับ ส่วนข้อความที่เป็นลักษณะทางลบให้คะแนนกลับกัน

คุณภาพของแบบสอบถาม

ความเชื่อมั่น โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split-half) มีค่า .๘๐

ความเชื่อมั่น โดยวิธีแบ่งครึ่งซึ่งหาโดย ประมวล เล็กสวาสดี (๒๕๑๗) มีค่า .๗๐๗๓

ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ประมวล เล็กสวาสดี ทำโดยการหาความสัมพันธ์
 กับแบบสอบถามวินัยทางสังคมของ วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (๒๕๑๗) มีค่า .๗๗๔๓ ซึ่งมีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ในการศึกษาครั้งนี้ได้หาความเชื่อมั่นโดยวิธีแบ่งครึ่ง (split-half) มีค่า .๗๗๔

เห็นว่าแบบสอบถามวัดความรู้สึกกับนิคชอบฉบับนี้มีความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงสูง

พอสมควร

๓. แบบสอบถามวัดความอยากรู้อยากเห็น

ใช้แบบสอบถามวัดความอยากรู้อยากเห็นของ พจน์ จันทวีระกุล (๒๕๑๕)

ซึ่งปรับปรุงจากแบบสอบถามของ มาว กับ มาว (Maw and Maw, 1968 : 464)

ซึ่งใช้สำหรับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และปีที่ ๗

ลักษณะของแบบสอบถาม

เป็นแบบจัดอันดับความอยากรู้อยากเห็นของตนเอง โดยจัดตามความถี่
 ของการแสดงพฤติกรรมความอยากรู้อยากเห็นที่กำหนดให้ กำหนดความถี่ ๔ ของ คือ
 ไม่เคยเลย บางที บ่อยครั้ง และเสมอ ๆ ถือว่าผู้ใดคะแนนมากมีความอยากรู้อยากเห็นมาก
 คะแนนนี้ได้นำผลรวมของคะแนนจากแบบสอบถามทั้งหมด ซึ่งมี ๒๒ ข้อ

ตัวอย่าง

ข้อความ	ไม่เคยเลย	บางที	บ่อยครั้ง	เสมอ ๆ
๑. ฉันถามครูในระหว่างสอน				
๒. ฉันอยากรื้ออยากเห็นสิ่งใหม่ ๆ				

การให้คะแนน ให้ ๑, ๒, ๓ และ ๔ สำหรับของ ไม่เคยเลย, บางที, บ่อยครั้ง และ เสมอ ๆ ตามลำดับคุณภาพของแบบสอบถาม

ความเชื่อมั่น แบบแบ่งครึ่ง (Split half) จากการทดลองสอบครั้งแรก มีค่า .๘๗

ความเชื่อมั่น แบบแบ่งครึ่ง (Split half) จากการทดลองสอบครั้งที่สอง มีค่า .๕๐๘

ความเชื่อมั่น โดยสูตร คูเกอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) มีค่า .๗๕

ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยหาความสัมพันธ์กับแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของ ไสว เลี่ยมแก้ว มีค่า .๖๕ (เชื่อมั่นที่ระดับ .๐๕)

ความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) โดยหาความสัมพันธ์กับการจัดอันดับความอยากรู้อยากเห็นของครูประจำชั้น มีค่า ๐.๕๑

พอเชื่อได้ว่า แบบสอบถามวัดความอยากรู้อยากเห็นฉบับนี้มีความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงในการวัดอยู่ในระดับสูงพอควร

๔. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ ประสาท ปัทมัทน (๒๕๑๖)

แก้ไขปรับปรุง ๒ ประการคือ

๑. ตัดข้อ ๔, ๗, ๘, ๑๐, ๒๖, ๒๘, ๒๙, ๓๖, ๓๘, ๕๐ รวม ๑๐ ข้อ จากเดิม ๕๐ ข้อ เหลือเพียง ๔๐ ข้อ

๒. ปรับปรุงข้อความบางตอนบางข้อให้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น

ลักษณะแบบสอบถาม

เป็นแบบ ๕ ตัวเลือก ข้อความในแบบสอบถามเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึก
ความคิดเห็น รวมถึงลักษณะนิสัยที่ผู้ตอบมักประพฤติปฏิบัติ

ตัวอย่าง

ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง น้อย	จริง ปานกลาง	จริง มาก	จริง ที่สุด
๑. เมื่อมีคนสอบไล่คะแนนสูง ๆ ขาพเจ้า จะเกิดความรู้สึกอิจฉาแข่งขันกับเขา					

การตอบ ให้กาเครื่องหมายลงในช่องว่างให้ตรงกับสภาพเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
การให้คะแนน ข้อความที่มีลักษณะทางบวก ให้คะแนน ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ สำหรับของ
ไม่จริงเลย, จริงน้อย, จริงปานกลาง, จริงมาก และจริงที่สุด ตามลำดับ
ส่วนข้อความที่มีลักษณะทางลบก็ให้คะแนนกลับกัน

คุณภาพของแบบสอบถาม

ความเชื่อมั่นแบบแบ่งครึ่ง มีค่า .๘๘

ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
มีค่า .๕๕๓๓ (มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐)

ในการศึกษาครั้งนี้ได้หาความเชื่อมั่นโดยวิธีแบ่งครึ่ง มีค่า .๘๘

นับว่าแบบสอบถามวัดแรงจูงใจได้สัมพันธ์กับนิมิตความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรง

ในการวัดสูง

การดำเนินการสอบและการเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. เลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์การเลือกที่กำหนดไว้ ได้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๕๕๐ คน
๒. ใ้กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๕๕๐ คนนี้ ตอบแบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู นำแบบสอบถามมาตรวจและให้คะแนนแบบสอบถามแล้วจึงผลที่ได้สำหรับคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างไว้ตามแต่ละประเภทการอบรมเลี้ยงดู ประเภทละ ๕๐ คน รวมทั้งหมด ๑๐๐ คน
๓. ใ้กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๑๐๐ คนนี้ ตอบแบบสอบถามวัดความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้อยากเห็นและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การจัดกระทำกับข้อมูล

๑. นำแบบสอบถามทั้ง ๓ ชุด ของกลุ่มตัวอย่างทุกคนมาตรวจให้คะแนน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น ๒ กลุ่ม ตามประเภทการอบรมเลี้ยงดู
 ๒. วิเคราะห์ข้อมูล
ลำดับขั้นของการวิเคราะห์ข้อมูล
- (๑.) หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่าง
 - ความรู้สึกรับผิดชอบ กับ ความอยากรู้อยากเห็น
 - ความรู้สึกรับผิดชอบ กับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - ความอยากรู้อยากเห็น กับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - (๒.) เปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบ, ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่าง
 - เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กับ
 - เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและเครื่องมือ

๑. การหาค่าคะแนนเฉลี่ย ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
 ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๒. การหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

ใช้สูตร
$$s = \frac{N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)} \quad (\text{Ferguson, 1966 : 67})$$

เมื่อ s แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 ΣX^2 แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวที่ยกกำลังสอง

๒.๑ การหาค่าความแปรปรวน (Variance)

โดยการยกกำลังสองของความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

คือ
$$s^2 = \frac{N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}$$

๓. การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability)

๓.๑ หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้การทดสอบความแตกต่าง t - test

สูตร
$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}} \quad (\text{Edwards, 1968 : 104})$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
 $\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ
 n_1, n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ
 s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำตามลำดับ

๓.๒ หาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยใช้วิธีแบ่งครึ่ง (Split - half)
แบบขงคชค และแบบ test - retest
ไชศุศร

$$r_{\frac{1}{2} II} = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2] [N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

(Garrett, 1969 : 143)

เมื่อ $r_{\frac{1}{2} II}$ แทน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ
 $\Sigma X, \Sigma Y$ แทน ผลรวมของคะแนนขงคชคและขคคตามลาคับ
 $\Sigma X^2, \Sigma Y^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของคะแนนขงคชคและขคคตามลาคับ
 ΣXY แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนนขงคชคกับขคค
 N แทน จานวนนักเรียนในกลุมตัวอย่าง
 $\Sigma X \Sigma Y$ แทน ผลคูณของผลรวมของคะแนนขงคชคและขคค

เมื่อใดคาคความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับแล้ว นานาขยายเป็นคาคความเชื่อมั่น
ของแบบสอบถามทงฉบับ

$$\text{ไชศุศร } r_{II} = \frac{2 r_{\frac{1}{2} II}}{1 + r_{\frac{1}{2} II}} \quad (\text{Garrett, 1969 : 339})$$

เมื่อ r_{II} แทน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทงฉบับ
 $r_{\frac{1}{2} II}$ แทน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ

๔. การหาคาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

$$\text{ไชศุศร } r = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2] [N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

(Guilford, 1965 : 97)

เมื่อ	r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	$\Sigma X, \Sigma Y$	แทน	ผลรวมของคะแนน X และคะแนน Y ตามลำดับ
	$\Sigma X^2, \Sigma Y^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของคะแนน X และคะแนน Y
	ΣXY	แทน	ผลรวมของผลคูณของคะแนน X กับ Y
	N	แทน	จำนวนในกลุ่มตัวอย่าง

๕. การทดสอบหาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม โดยใช้การทดสอบ t - test ดูว่าแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

ใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}} \quad (\text{Guilford, 1965 : 186})$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ใน t - distribution
	$\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑, กลุ่มที่ ๒ ตามลำดับ
	s_1^2, s_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ
	n_1, n_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

บทที่ ๓

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้อกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อ ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม
X	แทน	คะแนนดิบ
ΣX	แทน	ผลรวมทั้งหมดของคะแนนดิบ
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S^2	แทน	ความแปรปรวน (Variance) ของคะแนน X
D_X, D_Y	แทน	$N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2$ และ $N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2$ ตามลำดับ
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
t	แทน	t - statistic
df	แทน	Degree of freedom
*	แทน	ค่าสถิติมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($P < .05$)
**	แทน	ค่าสถิติมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ($P < .01$)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล จะเสนอตามลำดับต่อไปนี้

๑. การหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ
๒. การเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
๓. การเปรียบเทียบความอยากเรียนระหว่างกลุ่มตัวอย่าง
๔. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

๑. การหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกกับนิคชอบ, ความอยากรื้อซากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของกลุ่มตัวอย่าง ๓ กลุ่ม คือ

- ก. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
- ข. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป
- ค. กลุ่มตัวอย่างรวมของการอบรมเลี้ยงดูทั้งสองแบบ

ก. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

ตาราง ๓ แสดงผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกกับนิคชอบ ความอยากรื้อซากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

ตัวแปร \ ค่าสถิติ	N	$\sum XY$	$\sum X^2$	$\sum Y^2$	r
ความรู้สึกกับนิคชอบ (X) ความอยากรื้อซากเห็น (Y)	๕๐	๒๔,๘๕๑,๐๕๐	๒๔,๖๒๐,๕๕๕	๕๕๐,๓๔๖	.๕๕๕๖**
ความรู้สึกกับนิคชอบ (X) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Y)	๕๐	๕๐,๕๕๕,๓๐๐	๕๐,๑๑๕,๐๕๒	๓๒๓๓,๕๖๕	.๖๕๕๓**
ความอยากรื้อซากเห็น (X) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Y)	๕๐	๒๒,๘๑๕,๕๕๐	๒๒,๕๕๓,๘๓๒	๕๕๕,๕๓๖	.๖๑๐๓**

ผลจากตาราง ๓ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ทุกคู่ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้สึกกับนิคชอบสูงจะมีความอยากรื้อซากเห็นสูง และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงด้วย ผลที่ได้เป็นไปตามสมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า ที่ ๑.๑, ๑.๒ และ ๑.๓
ขอ ก.

๗. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

ตาราง ๔ แสดงผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกกับนิคชอบ ความอยาก رؤยยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

ตัวแปร	ค่าสถิติ	N	$\sum XY$	$\sum X \sum Y$	$\sqrt{D_X D_Y}$	r
ความรู้สึกกับนิคชอบ (X) ความอยาก رؤยยากเห็น (Y)		๕๐	๒๕,๑๖๑,๕๐๐	๒๔,๕๖๒,๐๐๐	๔๔๕,๖๖๖	.๔๔๔๕ **
ความรู้สึกกับนิคชอบ (X) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Y)		๕๐	๖๐,๑๖๐,๐๕๐	๕๕,๕๕๕,๖๑๐	๕๕๕,๖๕๓	.๒๖๓๕ *
ความอยาก رؤยยากเห็น (X) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Y)		๕๐	๒๓,๐๖๔,๓๕๐	๒๒,๔๔๔,๔๐๐	๔๓๓,๕๑๔	.๔๕๒๖ **

ผลจากตาราง ๔ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ยกเว้น
คะแนนความรู้สึกกับนิคชอบกับคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สัมพันธ์กัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
เพียงคู่เดียว แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้สึกกับนิคชอบสูง จะมีความอยาก رؤยยากเห็นสูง
และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงด้วย ผลที่ได้เป็นไปตามสมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า ที่ ๑.๑, ๑.๓
ข้อ ๗.

ค. กลุ่มตัวอย่างรวมของการอบรมเลี้ยงดูทั้งสองแบบ

ตาราง ๕ แสดงผลการหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรื้อซากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของกลุ่มตัวอย่างรวมการอบรมเลี้ยงดูทั้งสองแบบ

ตัวแปร \ ค่าสถิติ	N	$\sum XY$	$\sum X \sum Y$	$\sqrt{D_X D_Y}$	r
ความรู้สึกรับผิดชอบ (X) ความอยากรื้อซากเห็น (Y)	๑๐๐	๑๐๘,๐๐๕,๕๐๐	๑๐๖,๕๘๘,๑๐๘	๒,๐๐๓,๕๖๐	.๕๐๗๐ **
ความรู้สึกรับผิดชอบ (X) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Y)	๑๐๐	๒๒๑,๕๐๘,๓๐๐	๒๑๘,๓๘๔,๓๓๖	๓,๒๑๑,๕๑๐	.๕๓๖๓ **
ความอยากรื้อซากเห็น (X) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Y)	๑๐๐	๕๕,๓๖๐,๖๐๐	๕๘,๕๕๘,๒๘๖	๑,๕๘๓,๖๖๑	.๕๘๔๒ **

ผลจากตาราง ๕ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้สึกรับผิดชอบสูงจะมีความอยากรื้อซากเห็น และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเช่นกัน ผลที่ได้เป็นไปตามสมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า ที่ ๑.๑, ๑.๒, ๑.๓ ข้อ ค.

๒. การเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กับแบบเอาใจใส่เกินไป

ตาราง ๖ แสดงผลการเปรียบเทียบความรู้สึกรับผิดชอบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กับแบบเอาใจใส่เกินไป

ค่าสถิติ กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣX	$\bar{X}$	S^2	t
แบบปล่อยปละละเลย	๕๐	๓๓๘๘	๖๗.๗๖	๓๒๑.๘๕๓	๓.๘๑๓๑**
แบบเอาใจใส่เกินไป	๕๐	๔๐๘๕	๘๑.๗	๒๕๓.๓๑๖	

จากตาราง ๖ ได้ค่าสถิติ t - test มีนัยสำคัญทางสถิติ เชื่อมั่นได้มากกว่า ๙๙ % ($P < .01$) คือกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความรู้สึกผิดชอบน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้ ข้อที่ ๒

๓. การเปรียบเทียบความอยากรู้อยากเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กับแบบเอาใจใส่เกินไป

ตาราง ๗ แสดงผลการเปรียบเทียบความอยากรู้อยากเห็นระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย กับแบบเอาใจใส่เกินไป

ค่าสถิติ กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣX	$\bar{X}$	S^2	t
แบบปล่อยปละละเลย	๕๐	๓๓๒๘	๖๖.๕๖	๑๐๔.๘๕๕	๒.๔๕๕๔**
แบบเอาใจใส่เกินไป	๕๐	๓๖๐๐	๗๒	๑๓๒.๘๓๘	

จากตาราง ๗ ไคค่าสถิติ $t - test$ มีนัยสำคัญทางสถิติ เชื่อมั่นมากกว่า ๙๙ % ($P < .01$) คือกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความอยากรู้อยากเห็นน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป ผลที่ได้เป็นไปตามสมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า ข้อที่ ๓

๔. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป

ตาราง ๘ แสดงผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป

ค่าสถิติ กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣX	$\bar{X}$	S^2	t
แบบปล่อยปละละเลย	๕๐	๒๓๓๔	๑๓๕.๘๘	๒๓๔.๒๑๓	๔.๒๔๔๔**
แบบเอาใจใส่เกินไป	๕๐	๓๔๕๘	๑๔๕.๑๖	๒๓๕.๓๒๔	

จากตาราง ๘ ไคค่าสถิติ $t - test$ มีนัยสำคัญทางสถิติ เชื่อมั่นได้มากกว่า ๙๙ % ($P < .01$) คือกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป ผลที่ได้เป็นไปตามสมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า ข้อที่ ๔

บทที่ ๔

สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

ความมุ่งหมายในการศึกษาคนควา

ในการศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่าง ความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยาก رؤอยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเพื่อเปรียบเทียบลักษณะทั้ง ๓ ประการ ของกลุ่มตัวอย่างของเด็กนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ต่างกัน ๒ แบบ คือแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป

กลุ่ตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชายและหญิง ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และ ๗ ปีการศึกษา ๒๕๑๓
เรียนอยู่ในโรงเรียนในเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร จำนวนก่อนคัดเลือกด้วยแบบสอบถาม
วัดลักษณะการอบรมเลี้ยงดูทั้งหมด ๕๕๐ คน ได้กลุ่มตัวอย่างจริงหลังการคัดเลือกแยกประเภท
ตามลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแล้ว กลุ่มละ ๕๐ คน รวม ๑๐๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เป็นแบบสอบถาม รวม ๔ ชุด คือ

๑. แบบสอบถามวัดการยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและแบบเอาใจใส่เกินไป
๒. แบบสอบถามวัดความรู้สึกรับผิดชอบ
๓. แบบสอบถามวัดความอยากรู้อยากเห็น
๔. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ตัวแปรที่ศึกษา

๑. ตัวแปรอิสระ มี

- ก. การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
- ข. การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

๒. ตัวแปรตาม มี

- ก. ความรู้สึกรับผิดชอบ
- ข. ความอยากรู้ อยากเห็น
- ค. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้ อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

๒. เปรียบเทียบความแตกต่างค่า ความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้ อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของกลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่ม คือกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไป

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ

ก. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

ความรู้สึกรับผิดชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความอยากรู้ อยากเห็น อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($P < .01$)

ความรู้สึกกับนิคชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจไม่ล้มเหลวอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($P < .01$)

ความอยากรู้อยากเห็นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจไม่ล้มเหลว อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($P < .01$)

ข. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป

ความรู้สึกกับนิคชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความอยากรู้อยากเห็น มีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($P < .01$)

ความรู้สึกกับนิคชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจไม่ล้มเหลว มีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($P < .05$)

ความอยากรู้อยากเห็นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจไม่ล้มเหลว มีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($P < .01$)

ค. กลุ่มตัวอย่างรวม

ความรู้สึกกับนิคชอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความอยากรู้อยากเห็น มีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($P < .01$)

ความรู้สึกกับนิคชอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจไม่ล้มเหลว มีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($P < .01$)

ความอยากรู้อยากเห็น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจไม่ล้มเหลว มีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ($P < .01$)

๒. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ๒ กลุ่ม

ก. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความรู้สึกกับนิคชอบ

น้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป ($P < .01$)

ข. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความอยากรู้อยากเห็น

น้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป ($P < .01$)

ค. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อยกว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป ($P < .01$)

อภิปรายผล

ก. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

การศึกษาค้นคว้าพบความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างความรู้สึกับนิคชอบ ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทุกคู่ความสัมพันธ์ และทุกกลุ่มตัวอย่าง ความสัมพันธ์ที่พบมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ คือเชื่อมั่นได้มากกว่า ๙๙% ยกเว้นความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกับนิคชอบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป ซึ่งมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ทีเดียว ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นไปตามสมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้าที่ตั้งไว้

ที่พบความสัมพันธ์ เชื่อมโยงกันสูง ระหว่างความรู้สึกับนิคชอบกับความอยากรู้อยากเห็น อาจกล่าวได้ว่า เด็กที่มีความรู้สึกับนิคชอบสูงจะเป็นเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูงด้วย เพราะเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูงย่อมมีกระบวนการต่าง ๆ ที่จะพยายามสนองความต้องการในการอยากรู้อยากเห็น ซึ่งกระบวนการนี้ก็ต้องอาศัยความรับนิคชอบของตัวเองด้วย ซึ่งผลข้อนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ทราบ (Traub, 1969 : 2046 - 4) ที่พบว่าเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูงจะมีกิจนิสัยที่ดีสูงกว่าเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นต่ำ ซึ่งกิจนิสัยที่ดีเป็นส่วนหนึ่งของความรู้สึกับนิคชอบนั่นเอง

ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกับนิคชอบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในครั้งนี้พบความสัมพันธ์ เชื่อมโยงกันสูง เช่นกัน ผลข้อนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปรานีดี สุขอุดม (๒๕๑๔ : ๔๑ - ๔๒) ที่ศึกษาพบว่า ความสามารถในการรับนิคชอบมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ และ แมคเคลแลนด์ (McClelland, 1953 : 110) ก็ได้ศึกษาลักษณะของบุคคลที่มีความต้องการผลสัมฤทธิ์สูง และพบว่าบุคคลนั้นจะมีความรับนิคชอบสูงด้วย อย่างไรก็ตาม วรณี วัชรธรรม (๒๕๑๔) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของ ๒ ตัวแปรนี้โดยตรง แต่ไม่พบความสัมพันธ์แต่อย่างใด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะใช้เครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ต่างกัน และกลุ่มตัวอย่างต่างกันก็เป็นได้

ในความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความอยากรู้อยากเห็น การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์อย่าง เชื่อมโยง เช่นกัน กล่าวคือ เด็กที่คง การผลสัมฤทธิ์สูง หรือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ก็คงพยายามสนองความต้องการของตนเอง หมั่นชวนชวน เลือกหาสิ่งท้าทายต่อการ นั้นคือต้องมีความอยากรู้อยากเห็น เป็นการสอดคล้องกับการศึกษา ของ คิง (King, 1969 : 3468) ที่ว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความอยากรู้อยากเห็นสูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และ ทราบ (Traub, 1969 : 2046 - 4) ที่ว่าเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นสูงจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่มีความอยากรู้อยากเห็นต่ำ

๒. เปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม

การศึกษาค้นคว้ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ น้อยกว่าของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ในเรื่องความรู้สึกรับผิดชอบนั้น ไคกล่าวมาแล้วว่า มีความสัมพันธ์โดยตรงกับการที่เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ตั้งแต่เยาว์วัย เด็กจะขาดความรู้สึกรับผิดชอบถ้าหากว่า ผู้ปกครองตามใจให้เด็กมีอิสระที่จะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ ประณต เล็กสวาสส์ (๒๕๑๗) ได้ศึกษาพบว่าเด็กที่ได้รับการรักมากจะไคคะแนนความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กที่ได้รับการรักน้อย ซึ่งก็สอดคล้องกับการศึกษาค้นคว้านี้ เพราะเด็กที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลย เด็กจะมีความรู้สึกละเลย ขาดความรัก จะส่งผลถึงการขาดความรู้สึกรับผิดชอบไปด้วย ฉะนั้นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไปจึงมีความรู้สึกรับผิดชอบมากกว่าเด็กที่อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

ในด้านความอยากรู้อยากเห็น เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีโอกาสที่จะเรียนรู้ หรือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ หรือมีพฤติกรรมใฝ่อย่างอิสระมากเกินไป จนลดความอยากรู้อยากเห็นของตนเองลง ตรงกันข้ามกับเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป จะรู้สึกตัวตัวเองถูกปฏิเสธมิให้ทำในสิ่งที่ตนปรารถนา ซึ่งจะกลายเป็นสิ่งยั่วยุให้เด็กนี้พยายามกระทำอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น ผลจึงออกมาว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีความอยากรู้อยากเห็นน้อยกว่า และอีกสาเหตุหนึ่งอาจเป็นที่ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียน

ในกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมักเป็นผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ย่อมมีผลให้ความอยากหรืออยากเห็นต่ำควย เพราะลักษณะสองประการนี้มีความสัมพันธ์กันทั้งโลกลาวมาแล้ว

ส่วนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของสองกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันนั้น มีสาเหตุมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ต่อตัวเด็กโดยตรง โรเซน (Rosen, 1961 : 574 - 585) พบว่า พ่อแม่ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นผู้เน้นการฝึกความต้องการความสัมฤทธิ์ มีความสนใจในงานของเด็ก ตั้งเป้าหมายสำหรับเด็ก และพบวาระดับชั้นของสังคมมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งกลุ่มเด็กที่อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมักเป็นเด็กในสังคมระดับต่ำ บราวน์ (Brown, 1969) พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเด็กที่ถูกพ่อแม่ปล่อยปละละเลยมักไม่ค่อยสนใจในการเรียน เป็นผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทำให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำควย อีกประการหนึ่ง เด็กที่ถูกปล่อยปละละเลยจะรู้สึกว่าตัวเองถูกทอดทิ้ง ตัวเองขาดความรัก มีอิสระในการกระทำสิ่งต่าง ๆ มากเกินไป และมักมีพฤติกรรมที่ขัดกับสังคม จะเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อยกว่าเด็กที่อบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป ซึ่งเป็นไปตามที่ จาร์ส บูดญานันต์ (๒๕๑๕) พบว่านักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคมมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ประพฤติขัดกับสังคม

มีสิ่งหนึ่งที่กล่าวถึงสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ นั่นคือกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างถึงสองชั้น ชั้นแรกเลือกจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และปีที่ ๗ จำนวน ๕๕๐ คน ชั้นที่สองคัดเลือกจากนักเรียน ๕๕๐ คนนี้ เหลือ ๑๐๐ คน แบ่งเป็นประเภทการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ๕๐ คน และแบบเอาใจใส่เกินไปอีก ๕๐ คน ดังรายละเอียดที่กล่าวมาแล้ว เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนี้ได้คัดเลือกมาจากนักเรียนที่เรียนในเขตพระโขนง เพียง ๕ โรงเรียนเท่านั้น จึงมีโอกาสน้อยที่จะคัดเลือกได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับแบบเอาใจใส่เกินไปที่แท้จริง อย่างเช่นกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป จำนวน ๕๐ คนนั้น อาจมีเด็กจำนวนบางส่วนที่พ่อแม่เอาใจใส่จริง ๆ และอาจมีบางส่วนที่พ่อแม่เอาใจใส่บ้างไม่มากเกินไป ซึ่งต้องจัดเข้าในกลุ่มตัวอย่างแบบเอาใจใส่เกินไป เพื่อให้ได้จำนวนครบ ๕๐ คน ตามเกณฑ์ ฉะนั้นในการศึกษาค้นคว้าจึงแปลผลได้เฉพาะในกลุ่มตัวอย่างนี้เท่านั้น

บรรณานุกรม

ถ้าหากมีโอกาสเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวนนักเรียนมากกว่าครั้งนี้ และมีวิธีการเลือกที่แตกต่างกันออกไปแล้ว ก็อาจได้กลุ่มตัวอย่างที่แสดงถึงการได้รับการอบรมเลี้ยงดูแต่ละประเภทที่ชัดเจนมากขึ้น ผลการศึกษาอาจเปลี่ยนแปลงไป อีกกรณีหนึ่งที่ผลการศึกษาจะแตกต่างกันไป ถ้าเลือกกลุ่มตัวอย่างจากต่างท้องถิ่น และต่างระดับชั้นสังคม เพราะต่างท้องถิ่นอาจมีการสอน การอบรมเลี้ยงดูต่างกัน และต่างระดับชั้นสังคมก็มีการปฏิบัติต่อเด็กต่างกัน เช่น สังคมระดับต่ำ พ่อแม่มักต้องชวนช่วยในการหาเลี้ยงชีพย่อมมีเวลาน้อยที่จะปฏิบัติต่อเด็ก ฉะนั้นเด็กที่อยู่ในสังคมระดับต่ำมักเป็นเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

ข้อเสนอแนะ

ก. สำหรับครูและปู่ย่าตายาย

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่าเด็กที่พ่อแม่ปล่อยปละละเลย มีความรู้สึกรับผิดชอบ ความอยากรู้ อยากเห็น และแรงจูงใจไม่สู้ดีเท่าใดนัก เด็กที่พ่อแม่เอาใจใส่เกินไป ซึ่งตัวแปรทั้ง ๓ นี้เป็นสิ่งสำคัญต่อเด็กมากพอสมควร เป็นเครื่องเตือนใจสำหรับครู และพ่อแม่ที่เลี้ยงดูเด็ก ที่ต้องพยายามเอาใจใส่ดูแลเด็ก ให้ความรักแก่เด็ก ไม่ทอดทิ้งเด็ก คอยช่วยเหลือแนะนำเด็ก คำนึงถึงอนาคตที่จะเป็นไปได้อีกถึงแม้ว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไปจะเกิดผลเสียต่อเด็กบางประการก็ตาม แต่ก็ยังดีกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งทำให้เด็กเกิดผลเสียมากกว่า

ข. สำหรับการวิจัยต่อไป

การศึกษานี้ใช้กลุ่มตัวอย่างจำกัดเฉพาะในเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร และเลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งผลการศึกษาคนควาอาจเปลี่ยนแปลงได้ ถ้าใช้กลุ่มตัวอย่างต่างเกณฑ์ และต่างท้องถิ่นออกไป เพราะต่างท้องถิ่น และในวัฒนธรรมย่อมจะมีแบบแผนการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันไป

อาจทำการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม โดยใช้ตัวแปรใหม่ ๆ หรือทำการวิจัยซ้ำ โดยเปลี่ยนเครื่องมือบางอย่าง เพื่อเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้.

บรรณานุกรม

คณะจิตแพทย์ การฝึกนิสัยเด็ก โรงพิมพ์พัฒนาไทย บางรัก พระนคร ๒๔๙๖, ๕๕ หน้า.

บุหงา วชิระศักดิ์มงคล การศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบความเกรงใจ การรักษาหน้า และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างนักเรียนไทย เชื้อสายไทย กับนักเรียนไทยเชื้อสายจีน ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดในภาคเหนือ ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๖, ๘๓ หน้า.

ประณต เล็กสวาสส์ ความสัมพันธ์ระหว่าง การอบรมเลี้ยงดู การฟังเพื่อน พฤติกรรมด้าน ความเป็นผู้นำ และความรู้สึกับผิดชอบ ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๗, ๑๑๐ หน้า.

ประกาศน อวยชัย "คำสัมภาษณ์" ประชาธิปไตย หนังสือพิมพ์รายวัน ๑๐ ตุลาคม ๒๕๑๗, หน้า ๓.

ประสาธ ปันทังกูร ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพัทธ์ และการคิดแบบอเนกนัย ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๖, ๑๐๖ หน้า.

ปุ๋ย โรจนบุรานนท์ "ผู้ใหญ่วันนี้และวันหน้า" สยามรัฐรายวัน ๕ กรกฎาคม ๒๕๑๖, หน้า ๕.

พจน์ จันทรวิระกุล ความสัมพันธ์ระหว่างความอยากรู้อยากเห็น ทักษะคิดแบบใช้อ่านาภายใน - ภายนอกตน และความสามารถในการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา ๔ และ ๗ ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๕, ๘๕ หน้า.

มินนิโซตา มหาวิทยาลัย การเลี้ยงดูและอบรมเด็ก งานแปลของสภาวิจัยแห่งชาติ อันดัม ๔ โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี พระนคร ๒๕๐๖, ๒๑๒ หน้า.

ละม้ายมาศ ศรีหัตถ์ การสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความต้องการพื้นฐานทางจิตใจ และปฏิกิริยา ของเยาวชนไทยและญี่ปุ่น วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๐๘, ๗๖ หน้า.

ละม้ายมาศ ศรทัตต์ และคณะ อิทธิพลของสังคมต่อการพัฒนาการของเด็กที่ตำบลนาป่า อำเภอบึง
จังหวัดชลบุรี รายงานการวิจัยฉบับที่ ๕ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก
๒๕๑๐, ๑๘๘ หน้า.

วรรณิ วัชรธรรม การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความต้องการผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึก
รับผิดชอบ ของเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน ปรินฎานินท์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๕, ๖๕ หน้า.

สมคิด บุญเรือง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้น มศ.๓ ในจังหวัดชลบุรี
ปีการศึกษา ๒๕๑๕ ปรินฎานินท์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา, ๒๕๑๕.

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม จิตวิทยาเด็ก แพรวพทยา พระนคร ๒๕๑๗,
๒๗๔ หน้า.

เสนาะจิตร สุวรรณโพธิศรี "เด็กวัยรุ่นเขาคิดกันอย่างไร" วัยรุ่น - วัยรุ่น โรงพิมพ์คุรุสภา
๒๕๑๕, ๑๗๐ หน้า.

Brown, W.T., "Consideration of Five Aptitude and Achievement Factor
in Successful Male Undergraduate Student at the University of
Montana" Dissertation Abstract, 29 : 3411 A, 1969.

Botha Elize, "The Achievement Motive in three Cultures" The Journal
of Social Psychology, December, 1971, 85, 163 - 170 p.

Caroll Herbert A., Mental Hygiene : The Dynamics of Adjustment,
fifth Edition, Prentice - Hall, Inc. Englewood Cliffs, New Jersey,
1969, 436 pp.

Dinkmeyer Don C., Child Development, Prentice - Hall, Inc., Englewood
Cliffs, New Jersey, 1965, 434 pp.

- Edwards, Allen L., Experimental Design in Psychological Research,
 Half, Rinehart and Winston Inc., New York, 1968, 455 pp.
- Faegre Marion L., and Others, Child Care and Training, University of
 Minnesota Press, Minneapolis, U.S.A., 1958, 300 pp.
- Ferguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and Education,
 McGraw - Hill Book Co, New York, 1966, 466 pp.
- Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Vakins
 Feffer and Simons Privated Ltd, Bombay, 1969, 491 pp.
- Guilford, J.P., Fundamental Statistics in Psychology and Education,
 McGraw - Hill, Inc., New York, 1965, 605 pp.
- Hilgard, Ernest R., Introduction to Psychology, Harcourt Brace & World,
 Inc., New York, 1962, 678 pp.
- Hilliard, Thomas and Robert M. Roth, "Maternal Attitude and the
 Non - Achievement Syndrome" The Personality and Guidance
 Journal, 47 : 424 - 428, 1969.
- 2 ✓ Hurlock Elizobeth B., Child Development, McGraw - Hill Book Company,
 Inc., 1950, 669 pp.
- ✓ Jenkins, Jerry A., "An Experimental Investigation of the Effects of
 Structured Sciences Experiences or Curiosity Among Fourth Grade
 Children", Journal of Research in Science Teaching, V.6,
 No.2, 1969.
- ✓ King, Johana B., "Curiosity in Young Children" Dissertation Abstract,
 1969, 29, 3468 - B.
- McClelland, David C., The Achieving Society, The Free Press,
 New York, 1961, 512 pp.

- Melikian L., and others, "Achievement Motivation in Afganistan, Brazil, Saudi Arabia and Turkey", The Journal of Social Psychology, 1971, 83, 183 - 184.
- Mueller, D.J., "Differences in Social Responsibility among Various Group of College Students", Dissertation Abstract, August, Vol. 31, No.2, 1969.
- Pick, Lotte Levy, "An Exploratory Study of Curiosity in Young Children", Dissertation Abstract, May, 1974, 34, 7053 - A.
- Rogers, Dorothy, Issues in Adolescent Psychology, Meredith Corporation, New York, 1972, 557 pp.
- Shell, Leon G., "Achievement Motivation in Elementary School Children", Dissertation Abstract, 27 : 2409 - A, 1967.
- Smart Mollie S., & Smart Russell C., Children Development and Relationships, the Macmillan Company, 1967, 582 pp.
- Symonds, P.M., The Psychology of Parent - Child Relationship, Appleton Century - Company, New York, 1939.
- ✓ Traub, Herbert Wein, "Case Studies of Boys Identified as High or Low Curiosity" Dissertation Abstract, Vol.29 No. 7 - 8, 1969, 2046 - A.
- Watson Robert I., Psychology of the Child, Second Edition, John Wiley & Sons, Inc., 1959, 635 pp.

ภาคผนวก

คำอ่านจําแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดู

ข้อที่	คำ	ข้อที่	คำ
๑	๓.๕๑๒	๒๑	๒.๑๒๒
๒	๒.๑๖๓	๒๒	๓.๐๔๕
๓	๒.๓๔๖	๒๓	๓.๒๖๓
๔	๒.๐๔๑	๒๔	๒.๑๕๓
๕	๒.๔๓๔	๒๕	๒.๖๐๔
๖	๒.๒๕๔	๒๖	๒.๘๑๐
๗	๒.๔๓๕	๒๗	๓.๕๖๔
๘	๒.๐๐๖	๒๘	๔.๒๔๐
๙	๒.๑๔๐	๒๙	๓.๐๕๒
๑๐	๒.๘๕๒	๓๐	๔.๑๓๔
๑๑	๑.๘๖๕	๓๑	๒.๕๐๒
๑๒	๒.๔๓๑	๓๒	๔.๒๓๒
๑๓	๒.๒๐๓	๓๓	๓.๐๑๑
๑๔	๔.๐๒๔	๓๔	๓.๐๔
๑๕	๒.๘๕๐	๓๕	๒.๕๓๓
๑๖	๓.๐๑	๓๖	๓.๓๔๔
๑๗	๑.๘๖๒	๓๗	๒.๒๕๖
๑๘	๑.๘๖๒	๓๘	๓.๖๒๑
๑๙	๑.๓๒๔	๓๙	๓.๓๐๓
๒๐	๒.๐๖๒	๔๐	๓.๒๔๒

คะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามวัดการยอมรับเลี้ยงดู

ก. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จำนวน ๕๐ คน เรียงคะแนน
ตอบแบบปล่อยปละละเลยจากสูงที่สุดลงมาตามลำดับ ดังนี้

ปล่อย หมายถึง ได้คะแนนแบบปล่อยปละละเลย

เอาใจใส่ หมายถึง ได้คะแนนแบบเอาใจใส่เกินไป

คนที่	ปล่อย	เอาใจใส่	คนที่	ปล่อย	เอาใจใส่	คนที่	ปล่อย	เอาใจใส่
๑	๘๓	๒๑	๑๕	๗๕	๒๘	๓๓	๖๕	๒๖
๒	๘๒	๓๘	๒๐	๗๕	๓๕	๓๘	๖๘	๒๔
๓	๘๒	๔๑	๒๑	๗๕	๒๕	๓๙	๖๘	๓๒
๔	๘๑	๓๙	๒๒	๗๕	๒๙	๔๐	๖๘	๒๒
๕	๘๑	๓๐	๒๓	๗๔	๓๑	๔๑	๖๗	๒๖
๖	๘๑	๓๖	๒๔	๗๓	๒๕	๔๒	๖๗	๓๐
๗	๘๐	๓๘	๒๕	๗๓	๓๔	๔๓	๖๗	๓๐
๘	๘๐	๓๒	๒๖	๗๒	๒๔	๔๔	๖๖	๒๓
๙	๘๐	๓๕	๒๗	๗๒	๒๓	๔๕	๖๕	๓๑
๑๐	๗๕	๒๕	๒๘	๗๒	๓๐	๔๖	๖๕	๒๔
๑๑	๗๔	๓๐	๒๙	๗๑	๒๒	๔๗	๖๕	๒๕
๑๒	๗๔	๓๖	๓๐	๗๑	๒๔	๔๘	๖๔	๓๐
๑๓	๗๓	๓๔	๓๑	๗๐	๒๓	๔๙	๖๔	๒๒
๑๔	๗๓	๒๘	๓๒	๗๐	๓๕	๕๐	๖๒	๒๔
๑๕	๗๓	๓๓	๓๓	๗๐	๒๙			
๑๖	๗๓	๒๓	๓๔	๗๐	๒๐			
๑๗	๗๖	๓๗	๓๕	๗๐	๒๖			
๑๘	๗๖	๓๑	๓๖	๖๕	๓๔			

ข. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เกินไป จำนวน ๕๐ คน เรียงคะแนน
ตอบแบบเอาใจใส่เกินไป จากสูงที่สุดลงมาตามลำดับ ดังนี้

เอาใจใส่ หมายถึง ได้คะแนนแบบเอาใจใส่เกินไป

ปล่อย หมายถึง ได้คะแนนแบบปล่อยปละละเลย

คนที่	เอาใจใส่	ปล่อย	คนที่	เอาใจใส่	ปล่อย	คนที่	เอาใจใส่	ปล่อย
๑	๕๖	๒๘	๑๕	๘๔	๓๒	๓๓	๓๖	๒๖
๒	๕๔	๒๑	๒๐	๘๔	๒๕	๓๔	๓๖	๓๓
๓	๕๔	๓๒	๒๑	๘๓	๓๓	๓๕	๓๕	๓๑
๔	๕๓	๓๒	๒๒	๘๓	๒๓	๔๐	๓๕	๒๖
๕	๕๒	๓๐	๒๓	๘๒	๒๕	๔๑	๓๔	๒๘
๖	๕๒	๓๕	๒๔	๘๑	๓๔	๔๒	๓๔	๒๕
๗	๕๑	๒๒	๒๕	๘๑	๓๑	๔๓	๓๔	๒๔
๘	๕๐	๓๒	๒๖	๘๐	๒๐	๔๔	๓๓	๓๐
๙	๕๐	๓๕	๒๗	๘๐	๒๔	๔๕	๓๓	๒๗
๑๐	๔๘	๓๐	๒๘	๘๐	๓๑	๔๖	๓๒	๓๐
๑๑	๔๘	๓๓	๒๙	๘๐	๒๒	๔๗	๓๒	๒๕
๑๒	๔๘	๓๔	๓๐	๗๙	๓๖	๔๘	๓๑	๒๘
๑๓	๔๗	๒๑	๓๑	๗๙	๒๕	๔๙	๓๐	๓๐
๑๔	๔๗	๒๓	๓๒	๗๘	๒๓	๕๐	๓๐	๓๔
๑๕	๔๖	๓๒	๓๓	๗๘	๓๒			
๑๖	๔๕	๒๕	๓๔	๗๘	๓๒			
๑๗	๔๕	๓๔	๓๕	๗๗	๒๒			
๑๘	๔๔	๒๗	๓๖	๗๖	๒๘			

แบบสอบถามวัดการอบรมเลี้ยงดู

ข้อความ	๑	๒	๓	๔	๕
๑. พ่อแม่ไม่ค่อยเอาใจใส่ดูแลสุขภาพของฉัน					
๒. ฉันรู้สึกว่าไม่ค่อยมีใครที่บ้านคอยว่ากล่าวตักเตือน ความประพฤติ, มารยาท, การพูดจาของฉัน					
๓. เมื่อฉันทำอะไรพ่อแม่ก็ไม่ให้ แก่แม่มักถูกดุเสียอีก					
๔. เวลาฉันมีปัญหา พ่อแม่ก็เฉย ฉันต้องแก้ปัญหาเอง					
๕. ฉันคบเพื่อนฝูงได้อย่างอิสระ พ่อแม่ไม่ค่อยตักเตือนนัก					
๖. ถ้าฉันจะไปเที่ยวไหน ก็ไม่ค่อยถูกพ่อแม่ตรวจ					
๗. ฉันต้องดูแลรักษาเสื้อผ้าของตัวเองเสมอ					
๘. เวลาฉันไม่ค่อยสบาย หรือบาดเจ็บ พ่อแม่จะให้ ไปหยิบยามากินเอง หรือให้ฉันรักษาเอง					
๙. พ่อแม่มักยกย่องความคิดของคนอื่นมาเปรียบเทียบกับฉัน					
๑๐. เวลาฉันทำดี พ่อแม่ไม่ค่อยชมเชยฉันบ้างเลย					
๑๑. ฉันรู้สึกว่าพ่อแม่ไม่ค่อยเอาใจใส่ฉัน					
๑๒. หลังเลิกเรียนเมื่อฉันกลับถึงบ้าน ทางบ้านไม่สนใจ ไม่ยินดียินร้าย					
๑๓. พ่อแม่ไม่ค่อยอยู่ปรึกษาหารือ หรือพูดจากับฉันเลย					
๑๔. เวลาทะเลาะกับพี่ ๆ น้อง ๆ ฉันจะถูกตำหนิ มากกว่าคนอื่น					
๑๕. ฉันรู้สึกว่าฉันขาดความอบอุ่นในครอบครัวของฉัน					
๑๖. เมื่อฉันทำผิด ฉันจะถูกลงโทษ หรือถูกคุกคามรุนแรง					
๑๗. พ่อแม่ไม่ค่อยสนใจว่าฉันจะแต่งตัวอย่างไร แบบไหน					

ข้อความ	๑	๒	๓	๔	๕
๑๘. พ่อแม่ชอบไล่นินให้ไปเล่นไกล ๆ จะได้ไม่ทำ ความรำราญให้					
๑๙. ฉันดูโทรทัศน์จนเลิกศึกษา					
๒๐. รู้สึกว่าพ่อแม่รักฉันไม่เท่ากับรักคนอื่น ๆ ในบ้าน					
๒๑. ในวันสุดสัปดาห์ ฉันมักได้ไปเที่ยวร่วมกับพ่อแม่บ่อย ๆ					
๒๒. พ่อแม่มักสอนพิเศษให้ฉัน หรือให้ฉันเรียนพิเศษกับ ครูอื่น					
๒๓. ถ้าฉันกลับบ้านผิดเวลา พ่อแม่จะแสดงความห่วงใย อย่างยิ่ง					
๒๔. เวลาฉันอยากทำอะไรบางอย่าง พ่อแม่ก็ไม่อยาก ให้ทำ ข้างบางที่กลับทำให้เองเสียด้วย					
๒๕. ฉันมีอุปกรณ์การเรียนครบครันไม่แพ้คนอื่น ๆ					
๒๖. พ่อแม่ไม่ยอมให้ฉันไปเล่นกับเพื่อน ๆ เพราะกลัว ถูกรังแก หรือกลัวได้รับอันตราย					
๒๗. เมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร ทางบ้านจะจัด เตรียมอาหารให้ฉันอย่างเรียบร้อย					
๒๘. ขณะดูโทรทัศน์ หรือก่อนเข้านอน พ่อแม่ก็หา ของกินมาให้ฉัน					
๒๙. เวลาฉันทำการบ้าน หรือดูหนังสือ พ่อแม่ก็ คอยช่วย หรือนั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้วย					
๓๐. เวลาฉันกลับจากโรงเรียน พ่อแม่ก็ถามฉันว่าวันนี้ มีการบ้านอะไรบ้าง ถูกครูดุหรือเปล่า เพื่อนแกล้ง หรือเปล่า					

ข้อความ	๑	๒	๓	๔	๕
๓๑. ฉันต้องเข้านอนตรงเวลาเสมอ					
๓๒. พ่อแม่มักพาฉันไปหาหมอบ่อย ๆ แม่ฉันจะเจ็บไข้อย่างน้อยเท่านั้น					
๓๓. ฉันอยากกินอะไร พ่อแม่จะหาซื้อให้					
๓๔. เวลาคิดทำงานบ้าน จะมีคนอื่นมาคอยช่วยทำด้วย					
๓๕. เวลาคิดอยากทำอะไร พ่อแม่จะหาให้เสมอ					
๓๖. ฉันมักได้รับรางวัล หรือการชมเชยจากพ่อแม่เสมอ ๆ					
๓๗. พ่อแม่มักเตือนฉันบ่อย ๆ ว่าขอให้เรียนเก่ง ๆ โตไปจะได้เรียนแพทย์ หรือเป็น ...					
๓๘. ทางบ้านมักซักถามเรื่องการเจ็บป่วยของฉันเสมอ ๆ					
๓๙. เวลาคิดเหงาเหงา พ่อแม่จะมาซักถามและขอบคุณด้วย					
๔๐. ฉันรู้สึกว่าพ่อแม่ดูแลเอาใจใส่ฉันมากเกินไป					

แบบสอบถามวัดความรู้สึกรับผิดชอบ

ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
๑. ฉันเก็บรักษาเสื้อผ้าและของใช้ของ ฉันเอง					
๒. เงินที่ฉันได้รับจากผู้ปกครอง ฉันใช้จ่าย ได้เพียงพอ					
๓. ฉันช่วยผู้ปกครองทำงานด้วยความเต็มใจ					
๔. เมื่อครอบครัวมีงานบางอย่างที่ทุกคนช่วย กันทำ ฉันจะช่วยทุกครั้ง					
๕. ฉันพยายามทำงานให้เสร็จก็เพื่อต้องการ ค่ายกย่องชมเชยจากผู้อื่น					
๖. เมื่อฉันอยากออกไปเที่ยว เล่นนอกบ้าน แต่ผู้ปกครองขอให้หยุด ฉันจะหยุด					
๗. เมื่อผู้ปกครองไม่อยู่บ้าน ฉันจะเป็นผู้ ดูแลบ้านแทน					
๘. เมื่อฉันจะออกจากบ้านไปเที่ยว ฉันขอ อนุญาตผู้ปกครองทุกครั้ง					
๙. ในการเรียนนั้น ฉันใช้ความสามารถ ของตนเองเสมอ					
๑๐. เมื่อครูให้ทำงานหรือการบ้าน ฉันส่ง หลังกำหนดทุกครั้ง					
๑๑. เมื่อฉันทำผิดกฎหรือทำสิ่งของเสียหาย ฉันจะพยายามหลบหลีกเพื่อไม่ให้คนอื่น ทราบ					

ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
๑๒. เมื่อถึงเวรทำความสะอาดห้องเรียนฉันมักหลีกเลี่ยง					
๑๓. ฉันเห็นว่าการขาดเรียนบ่อย ๆ ไม่เป็นสิ่งที่เสียหาย					
๑๔. ในเวลาเรียนฉันตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่					
๑๕. ฉันมักว่างและมักหลับในห้องเรียน					
๑๖. ฉันเรียนและเล่นเป็นเวลา					
๑๗. ก่อนการสอบแต่ละครั้ง ฉันจะดูหนังสือและเตรียมสัชน้อย่างเต็มที่					
๑๘. ฉันปฏิบัติตามกฎและระเบียบของโรงเรียนและของบ้านอย่างเคร่งครัด					
๑๙. เมื่อครูให้ฉันทำงานเป็นกลุ่ม ฉันชอบให้คนอื่น ๆ เขาทำกันจนเสร็จ					
๒๐. เมื่อมีเหตุการณ์บางอย่างที่ยุ่งยากเกิดขึ้นฉันจะหาทางหลีกเลี่ยง					
๒๑. เมื่อมีการนัดหมายพบปะกัน ฉันมักมาล่าช้ากว่ากำหนด					
๒๒. ฉันรักษาความลับได้ในเมื่อสิ่งนั้นเป็นความลับ					
๒๓. เมื่อได้รับมอบหมายงานให้รับผิดชอบ ฉันรับผิดชอบได้อย่างเรียบร้อย					
๒๔. ฉันเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่เสมอ					
๒๕. ฉันชอบได้เถียงถ้อยความมากกว่าเหตุผล					

ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
๒๖. ในขณะที่เห็นหรือขี่จักรยานบนถนน ฉันปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด					
๒๗. เมื่อชุมนุมชนที่ฉันอยู่มีการจัดงานบางอย่าง และต้องการลูกเสือ หรืออนุชาชากไปช่วย ฉันจะสมัครไปช่วยทุกครั้ง					
๒๘. ฉันคิดว่าการทำผิดต่าง ๆ ของฉันไม่ร้ายแรง เพราะฉันยังเด็กอยู่					
๒๙. ฉันคิดว่าการไปโรงเรียนสายไม่เป็นไร ถ้าคนอื่นเขาก็ไปสายด้วยเหมือนกัน					
๓๐. เมื่อได้รับงานบางอย่างทำ ฉันอาจทำไม่เสร็จเพราะงานนั้นยุ่งยาก					
๓๑. เมื่อผู้ใหญ่มอบหมายงานบางอย่างที่ยาก ๆ ให้ฉันทำ ฉันคิดว่าควรมอบงานนั้นคืนให้เขาไปทำเสียเองจะดีกว่า					
๓๒. เมื่อถึงเวลาเลิกงานเมื่อใด ฉันคิดว่าควรเลิกทันทีแม้ว่างานนั้นยังไม่เสร็จ					
๓๓. ฉันมีความเห็นว่านักเรียนที่มีความรู้มากอยู่แล้ว ควรได้คะแนนสูง ๆ แม้ว่าเขาจะทำการบ้านไม่เสร็จตามกำหนดก็ตาม					
๓๔. ฉันเห็นว่าไม่ควรเข้าไปสอดแทรกห้ามปรามเมื่อคนอื่นใช้วัสดุของโรงเรียนโดยเปล่าประโยชน์					

ข้อความ	จริงน้อย ที่สุด	จริง น้อย	จริง ปานกลาง	จริง มาก	จริงมาก ที่สุด
๓๕. ฉันไม่จำเป็นต้องช่วยงานต่าง ๆ ของ โรงเรียนเป็นพิเศษ ถ้าไม่ได้รับมอบหมาย					
๓๖. ฉันเห็นว่าไม่ควรให้นักกีฬาของโรงเรียนหรือ คนสำคัญอื่น ๆ ต้องมาเรียนตรงตามเวลา					
๓๗. ฉันไม่อยากทำงานบางอย่างที่พอทำได้ ถ้าไม่ได้รับการขอร้องให้ทำ					
๓๘. ฉันคิดว่าเด็ก ๆ ไม่จำเป็นต้องช่วยทำ งานบ้าน ในเมื่อคนอื่นมีหน้าที่ต้องทำอยู่แล้ว					
๓๙. เวลาฉันออกไปเที่ยวนอกบ้าน ฉันมักกลับ เลยกำหนดเวลา					
๔๐. ฉันเห็นว่าไม่ควรให้คนที่มีความสามารถสูง ๆ ทำงานง่าย ๆ ให้แก่โรงเรียน					

แบบสอบถามวัดความอยากรู้อยากเห็น

ข้อความ	ไม่เคย เลย (๑)	บาง ครั้ง (๒)	บ่อย ครั้ง (๓)	เสมอ ๆ (๔)
๑. เมื่อฉันไปถึงสถานที่ใหม่ ฉันจะสำรวจดูสถานที่นั้นทันที				
๒. ฉันชอบตั้งคำถามต่อสิ่งที่ได้เห็นหรือสิ่งที่อ่านพบ				
๓. ฉันอยากรู้อยากละเอียดเกี่ยวกับสิ่งแปลก ๆ ที่ได้ยินมา				
๔. ถ้ามีสิ่งใหม่ ๆ เกิดขึ้นในห้องเรียน ฉันจะตรงเข้าไป สังเกตดูใกล้ ๆ				
๕. ฉันมักสนใจว่าสิ่งต่าง ๆ มันทำงานได้อย่างไร				
๖. ฉันมักถามขณะที่ครูสอน				
๗. เมื่อฉันเห็นกระเป๋าทิ้งหรือกล่องบางอย่างที่ยังไม่ เคยเห็นมาก่อน ฉันอยากรู่ว่ามีอะไรอยู่ในนั้นบ้าง				
๘. ฉันชอบถอดแฉีกสิ่งของต่าง ๆ ออกมาดูว่ามันทำงาน ได้อย่างไร				
๙. ฉันตัดสินใจช้าเพราะต้องคิดหาเหตุผลต่าง ๆ				
๑๐. ถ้าฉันเห็นสิ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ฉันอยากรู่ว่า มันคืออะไร				
๑๑. เมื่อคนกลุ่มหนึ่งเดินไปด้วยกัน ฉันอยากรู่ว่า เขาจะไปไหนกัน				
๑๒. ฉันชอบนักผจญภัย				
๑๓. ฉันมีความอยากรู้อยากเห็นสิ่งต่าง ๆ มาก				
๑๔. ฉันชอบค้นคว้าสิ่งใหม่ ๆ				
๑๕. เมื่อฉันเห็นของเล่นใหม่ ๆ ฉันสงสัยว่าสิ่งนั้น ราคาสักเท่าไร				

ข้อความ	ไม่เคย เลย (๑)	บาง ครั้ง (๒)	บ่อย ครั้ง (๓)	เสมอ ๆ (๔)
๑๖. ฉันอยากรู้สิ่งใดฉันจะถาม				
๑๗. ฉันชอบเล่นกับเด็ก ๆ ที่ชอบผจญภัย				
๑๘. ฉันชอบดูคนงานที่กำลังก่อสร้างบ้านเรือนใหม่ ๆ				
๑๙. ฉันมักสงสัยว่าสิ่งต่าง ๆ สร้างขึ้นมาได้อย่างไร				
๒๐. เมื่อฉันเห็นเครื่องจักรแปลก ๆ ฉันจะเดินเข้าไปดู ใกล้ ๆ				
๒๑. พ่อแม่ของฉันสนับสนุนให้ฉันถามปัญหาบ่อย ๆ				
๒๒. ฉันชอบอ่านประวัตินักประดิษฐ์				
๒๓. เมื่อมีเสียงผิดปกติเกิดขึ้น ฉันจะต้องหาต้นเสียง ว่าเป็นเสียงอะไรดังมาจากไหน				
๒๔. ฉันชอบงานสำรวจค้นคว้า				
๒๕. เมื่อฉันเห็นคนอื่น ๆ มุ่งดูอะไรบางอย่าง ฉันจะเดินเข้าไปดูด้วย				
๒๖. เมื่อเห็นผู้ใหญ่โต้เถียงกัน ฉันต้องฟังจนกว่า จะรู้ว่าเรื่องอะไร				

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
๑. ฉันมีความพยายามอย่างยิ่งที่จะทำอะไรให้ดีกว่าที่ตั้งใจไว้					
๒. ฉันรู้สึกไม่สบายใจเมื่อผู้อื่นได้คะแนนสอบสูงกว่าฉัน					
๓. เมื่อประสบความสำเร็จในการทำงานบางอย่าง ฉันจะคิดหาวิธีการทำงานนั้นให้สำเร็จให้ได้					
๔. เมื่อครูให้ทำการบ้านหรืองานที่มอบหมาย ฉันจะรีบทำให้เสร็จเรียบร้อยก่อนกำหนดเสมอ					
๕. ทุกครั้งที่ทำงานเป็นกลุ่ม ฉันชอบที่จะเป็นหัวหน้ามากกว่าลูกน้อง					
๖. ครูหลายคนชมว่าฉันเป็นคนขยันคนหนึ่งในห้อง					
๗. ฉันชอบเปรียบเทียบผลงานของตัวเองกับของผู้อื่นเสมอ					
๘. ฉันมีความพยายามที่จะทำคะแนนให้สูงสุดในโรงเรียน หรือให้สูงกว่าเพื่อน ๆ ในชั้น					
๙. ฉันใช้เวลาว่างที่บ้านทำงานบ้านหรืออ่านหนังสือมากกว่าคุยกัน หรือเล่นกับคนอื่น ๆ					
๑๐. ฉันเชื่อว่าทุกคนจะเรียนได้ก็ขึ้น ถ้าทุกคนจะแข่งขันกับ และต้องฟังตนเอง					

ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
๑๑. เมื่อฉันประสบความล้มเหลวในการทำงานฉันมักเกิดความท้อถอย หมกความพยายามที่จะทำงานนั้นต่อไป					
๑๒. ฉันมักจกจจ (เอาใจใส่) อยู่กับงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำแม้งานนั้นจะน่าเบื่อก็ตาม					
๑๓. คนที่ฉันเกลียดคอย่างยิ่งคือ คนที่ไม่ชอบแก้ปัญหาด้วยตัวเอง					
๑๔. ฉันมักบอกผู้ปกครองเสมอ ๆ ในเรื่องความสำเร็จในการเรียนและการทำงาน					
๑๕. ฉันชอบทำงานที่ฉันรู้ว่าจะสามารถทำได้ดีกว่าคนอื่น					
๑๖. ฉันชอบเรียนในวิชาที่ไม่มีการสอบ					
๑๗. เมื่อฉันพบคนที่ผู้นอยของสรรเสริญว่าทำงานดีเอน ฉันจะเกิดความปรารธนาที่จะเป็นเช่นนั้นบ้าง					
๑๘. เมื่อมีใครคนหนึ่งได้คะแนนสูงสุด ฉันจะเกิดความรู้สึกที่อยากจะแข่งขันกับเขา					
๑๙. ทุกครั้งที่ทำการบ้านเลขคณิต ฉันชอบทำชอยยาก ๆ มากกว่าชองาย ๆ					
๒๐. ฉันคิคอยูเสมอว่า อนาคตของตนเองขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน					
๒๑. ฉันเรียนหนังสือด้วยความสนุกมากกว่ารู้สึกทุกข์ใจ					

ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
๒๒. ไม่ว่าฉันจะทำอะไรก็ตาม ฉันจะพยายามทำงานสุดความสามารถเสมอ					
๒๓. ฉันชอบทำงานด้วยความคิดของตนเองและไม่ชอบทำตามผู้อื่น					
๒๔. ถ้าครูยกย่องคนอื่นว่าเรียนเก่งกว่าฉัน ฉันรู้สึกพอใจที่จะแข่งขันกับเขา					
๒๕. บ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกภูมิใจที่ได้ทำงานจนสำเร็จหรือแข่งขันจนโคชัยชนะ					
๒๖. ฉันรู้สึกอยู่เสมอว่าจิตใจของฉันมักคิดแต่เรื่องการแข่งขันกับผู้อื่นไม่ว่าจะทำอะไร					
๒๗. การเรียนและการทำงานเป็นเรื่องน่าเบื่อ					
๒๘. ฉันชอบสมัครใจทำงานที่หนัก					
๒๙. เมื่อเล่นกีฬา ฉันจะปรับปรุงตนเองให้เก่งขึ้นเรื่อย ๆ					
๓๐. การทำงานสนุกพอ ๆ กับการเล่น					
๓๑. เมื่อฉันทำอะไร จะทำจนเสร็จเรียบร้อยก่อนแล้วจึงหยุดพัก					
๓๒. มีอยู่บ่อย ๆ ที่ฉันตั้งใจทำงาน แต่ทำสักครูก็เกิดเบื่อบต้องหยุดทำ					
๓๓. ฉันชอบคิดแปลงสิ่งต่าง ๆ ให้ดูแปลกใหม่และก็เคยอยู่เสมอ					
๓๔. ถ้าฉันได้เล่นยาว ฉันจะให้ว้าวขึ้นสูงกว่าของคนอื่น ๆ					

ข้อความ	จริงน้อยที่สุด	จริงน้อย	จริงปานกลาง	จริงมาก	จริงมากที่สุด
๓๕. ฉันชอบครูที่สอนเนื้อหายาก ๆ และให้ตัวอย่างแปลก ๆ					
๓๖. ฉันจะมีความพยายามมากขึ้น ถ้ารู้ว่าตัวเองมีความรู้ดีกว่าคนอื่น ๆ					
๓๗. ฉันไม่ชอบให้คนอื่นทำงานให้ ชอบทำด้วยตัวเองมากกว่า					
๓๘. เมื่อถึงบทเรียนที่ยาก ๆ ฉันจะผ่านไปเลย เพราะเสียเวลาที่จะทำความเข้าใจ					
๓๙. เพื่อนที่ฉันชอบนั้นมักเป็นคนที่ตั้งความหวังไว้มาก					
๔๐. เมื่อฉันพบงานที่มีปัญหาที่ยาก ฉันจะใช้ความพยายามมากขึ้น					

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นาย คณัย งามมานะ

กำเนิด ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๐

การศึกษา ๒๕๕๗ มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.๓) โรงเรียนประสานวิทย์วัฒนา
๒๕๕๘ ประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) โรงเรียนเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์
๒๕๖๑ ประกาศนียบัตรพิเศษครูมัธยม (พ.ม.) กระทรวงศึกษาธิการ
๒๕๖๔ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.บ.) สาขามัธยมศึกษา – ฟิสิกส์
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
๒๕๖๘ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.บ.) สาขาจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การทำงาน ๒๕๕๘ ครูโรงเรียนอนุศาสนาจารย์ พระโขนง กรุงเทพมหานคร
๒๕๖๐ – ๒๕๖๔ ครูโรงเรียนประสานวิทย์วัฒนา พระโขนง กรุงเทพมหานคร
๒๕๖๖ – ปัจจุบัน อาจารย์วิทยาลัยครูสกลนคร
๒๕๖๖ เป็นกรรมการโครงการวิจัย เรื่อง "ลักษณะครูดี" ของกรมการฝึกหัดครู